

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

ANUL LVII
Martie — Aprilie
1979

Ințelepciunea care vine de sus, este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică... Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace" (Iacob 3,17—18).

„Dumnezeu are o biserică, un popor ales; o, dacă toți ar putea vedea, așa cum am văzut eu, cât de strâns se identifică Domnul Hristos pe Sine cu poporul Său! Atunci n-ar mai fi auzită nici o solie ca aceea care denunță biserica ca fiind Babilon. Dumnezeu are un popor care este împreună lucrător cu Sine, și care merge drept înainte, având în vedere slava Lui" (T.M. 20).

În contextul gândurilor de mai sus, să ascultăm rugăciunea pe care a înălțat-o Mintuitorul nostru Tatălui Său: „Iată, vreau ca acolo unde sint Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii" (Ioan 17,24). „O cit de mult dorește Mintuitorul să aibă Biserica Sa cu Sine!..." (T.M./20).

„Când se ridică oameni pretinzând a avea o solie de la Dumnezeu, care în loc să-și ridice glasul împotriva puterii întunericului... întorc armele și se luptă împotriva Bisericii luptătoare, nu trebuie să te temi de ei. Ei nu au aprobarea divină. Domnul nu le-a dat o astfel de lucrare. Unii ca aceștia nimicesc ceea ce Dumnezeu dorește să restaureze prin mesajul Laodicean... Dumnezeu n-a dat nimănui o solie care să descurajeze și să slăbească inima bisericii. El în adevăr o muștră, El o sfătuiește; dar El face acest lucru numai pentru... a o îndrepta" (Idem 22—23).

Am prezentat textele și citatele de mai sus pentru a veni în ajutorul tuturor celor ce se preocupă de buna stare a Bisericii. Întotdeauna au existat în Biserică și pe lângă Biserică, persoane care s-au arătat foarte preocupate de binele spiritual al ei. În numele acestui „deziderat sfânt" s-au hrănit multe ambiții, multe inimi iubitoare de sine, egoiste, dornice de mărire și interesate nu atât de mult de binele spiritual, cât de „binele material". Cum am mai arătat, nici Biserica de astăzi nu este scutită de asemenea elemente fie dinlăuntru ei, fie din afara ei.

Nu de mult am primit o scrisoare ce cuprinde patrușprezece puncte, pe care autorul, consideră că este de datoria Comitetului Uniunii să le înfăptuiască în Biserică și aceasta, cit mai urgent. Tonul scrisorii se vrea a fi autoritar, reformator, doritor a face ceva spre binele „spiritual al Bisericii". Am fi vrut să stăm de vorbă cu autorul scrisorii, să analizăm împreună atât motivele, cât și cuprinsul. Am fi dorit să ne rugăm împreună, să căutăm iluminarea divină și apoi să pornim în aceste mari înfăptuiri. Dar n-am putut face acest lucru pentru că cel în cauză n-a considerat de bine a se face cunoscut. Deși, unele probleme ridicate merită toată atenția. Este foarte curios că în timp ce unii cer conducerii să aibă „curaj" să facă „acte de eroism spiritual" pentru „a opri Biserica să meargă spre Babilon", ei n-au nici elementarul curaj să spună... „eu sint autorul gândurilor mele". Idei ca:

— „De ce cind se fac alegeri în cadrul Bisericii nu se pun persoane consacrate?" „De ce nu se ține cont de învățătura Bibliei... cind se spune că persoanele alese în conducerea Bisericii lui Dumnezeu să fie fără metehne trupești? „De ce persoanele care citesc raportul Școlii de Sabat nu-l citesc din fața amvonului?" (Îndeosebi surorile) „De ce femeile intră în Biserică... nelegate la cap...?" „De ce nu se mai crede în cele scrise în 1 Cor. 11...?" „De ce nu se vorbește pe bază de iubire?" Etc.

Toate acestea sint idei generale și adesea subiective, refularea unor desiderate personale nerealizate.

Nu voi căuta să răspund aici acestor probleme. Unele din cele amintite ne preocupă și pe noi. Altele n-au un suport veridic cum ar fi faptul că nu se mai consideră ca bună explicația Apocalipsei de J. Vuilleumier și altele. Nota de la încheierea scrisorii pune însă pecetea pe latura spirituală a autorului. Dacă pină la... nu veți lua măsurile ce se impun, vom face... asta și asta! Oare așa ar fi procedat Mintuitorul? De unde vin oare toate acestea? Să îngăduim Duhului lui Dumnezeu să demonstreze prin noi puterea Lui transformatoare! Și să-L rugăm să înceapă cu noi. Cu mine, cu autorul scrisorii și cu noi toți.

Citeam nu de mult citeva citate culese din scrierile servei Domnului, de cineva care se vrea reformator, citate de muștrare și avertizare. Acest fost membru al Bisericii care se numește pe sine „Roua Cerului", aruncă anatema asupra Bisericii, invitînd pe credincioși... la el. „Dumnezeu, spune serva Domnului, n-a dat nimănui o solie care să descurajeze și să slăbească inima Bisericii... El în adevăr muștră, sfătuiește; dar El face acest lucru numai pentru a îndrepta." De ce aceștia nu se războiesc cu duhurile răutății... cu puterile întunericului, de ce oare vin în staul și nu se duc pe coclauri? Dumnezeu dorește să fie cu BISERICA SA și nu cu aceia care „întorc armele împotriva Bisericii luptătoare?" Unii ca aceștia n-au aprobarea cerului. Domnul nu le-a încredințat o astfel de lucrare pentru că ei nu fac altceva decît să nimicească ceea ce Dumnezeu dorește să restaureze prin solia Laodiceană. Fie ca Soarele Dreptății divine, să lopească această pseudo „rouă a cerului" și să aducă un spirit de pocăință, de slujire cu sinceritate lui Dumnezeu și Bisericii.

Sita cernerii însă își face lucrarea. Avem cu toții nevoie de pocăință. Cu toții trebuie să stăm între tindă și altar și să ne rugăm lui Dumnezeu pentru sfințirea vieții și lucrării noastre. Mulți dintre noi „au nevoie să aibă înaintea lor lumina adevărului în linii clare" (T.M./117).

„Dumnezeu cere ca fiecare suflet care poartă Numele Său să aibă adevărul intronat în inimă. Timpul pe care îl trăim cere acest lucru. Veșnicia îl reclamă. Adevărata religie îl cere" (T.M./81).

În adevăr: „Înțelepciunea care vine de sus este întâi, curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică... Și roada neprihănirii este semănată în pace... pentru cei ce fac pace". Să ne rugăm Cerului ca goliți de noi înșine să slujim Bisericii și lui Dumnezeu cu un cuget curat, pentru zidirea Bisericii, pentru unitatea ei și pentru desăvîrșirea sfinților în vederea lucrării de zidire și nu de nimicire. Dumnezeu ne cheamă să zidim alături de El Biserica. Nimicirea, este opera celui rău și nimeni dintre cei ce cunosc adevărul să nu fie salahorii Satanei în lucrarea de nimicire a Bisericii Sale. Da, adevărat este cuvîntul care spune că noi trebuie să așteptăm, să veghem, să ne rugăm și să lucrăm. „Iar tu, om al lui Dumnezeu... caută neprihănirea, evlavie, credință, dragostea, răbdarea, blîndețea" (1 Tim. 6,11). „Căci ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută" (1 Tim. 1,5).

M E S A J U L P Ă C I I

Ca un filon de aur urmărit cu asiduitate de omul care sapă în subteran, este linia și spiritul păcii și al colaborării ce caracterizează poziția țării noastre în toate legăturile pe care le are cu statele, indiferent de orientarea lor politică, în toate acțiunile pe care le întreprinde, fie ele mai mici sau mai mari. De fapt această caracteristică, trebuie atribuită profunde înțelegeri a realităților vieții și coexistenței pașnice între popoare cât și mărețelor țeluri urmărite de patria noastră a cărui promotor perseverent — Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu — nu precupește nici un efort în promovarea ei.

care arată drumul de acces al navei în noapte.

Iată-l de pildă străbătînd și iluminînd înaltele principii directe în relațiile țării noastre cu alte state:

„Egalitatea suverană; respectarea drepturilor inerente suveranității; nerecurgerea la forță și la amenințarea cu forța; reglementarea pașnică a diferendelor; neintervenția în treburile interne; respectarea drepturilor omului și libertăților fundamentale; egalitatea în drepturi a popoarelor și dreptul lor de a dispune de ele; cooperarea între state și avantajul reciproc.

În aceste principii care formează un fel de „Magna Carta“

SUMAR

- Pagina președintelui
- Mesajul păcii și al prieteniei
- Natura Domnului Hristos
- Adevărata Sfințire
- Isus... Cel mai mare profet
- Epistola către Evrei
- M. B. Czechowski
- Hristos jertfa supremă
- Răstignirea lui Isus a fost cu adevărat necesară?
- Din viața Bisericii
- Întrebări și răspunsuri
- Sfirșit de cale

Ș I A L P R I E T E N I E I

Aceasta este aprecierea generală a lucrurilor, dar ele sînt cu mult mai profunde, mai ample. Linia și spiritul păcii și al prieteniei, constituiesc un adevărat mesaj ce este purtat în cele patru vînturi ale lumii noastre de mesageri care depășesc barierele, neputînd fi opriți în calea lor nici măcar de cele mai inimaginabile obstacole. Mesajul, de fapt este acela care convinge fără cuvînte, pătrunde concepțiile fără argumentări savante, doboară ce este vechi instaurînd noul, iluminează, scilipește, strălucește, schimbînd, dăruînd, înzestrînd și revoluționînd. Dacă aceasta ar lipsi liniei și spiritului ce însuflește concepția țării noastre, ar lipsi entuziasmul, scilipirea farului

a intențiilor și planurilor de coexistență pașnică a țării noastre, există o putere deosebită de a stabili, colabora și organiza și aceasta nu este decît puterea magnificului mesaj al păcii și prieteniei născut aici pe aceste meleaguri strămoșești, în această vatră istorică și geografică în care noi românii existăm dintotdeauna, mesaj născut din experiența noastră seculară ca popor ce a trudit din greu în trecut pentru a-și obține libertățile, mesaj prețuit astăzi de întregul nostru popor. Nu a fost nevoie să-l preluăm, să-l importăm de undeva. Atunci nici nu l-am fi prețuit și nici nu ne-ar fi însufleșit. Pentru că este al nostru, pentru că ne

aparține, adică este parte din ființa noastră, ne-am urcat pe înalte culmi și am atins înălțimi deosebite. Și aceasta înseamnă afirmare, respectabilitate, sollicitudine, grațitudine.

Este remarcabilă transmiterea lui. Presa ne aduce zilnic la cunoștință modalitățile prin care reprezentanții patriei noastre la diferite nivele, caută să desăvârșească această operă de transmitere. Prin dialogurile la nivelul cel mai înalt inițiate de Conducătorul țării noastre, care neobosit abia sfârșește unul ca să-l înceapă pe următorul, prin vizitele întreprinse sau programate, în țări prietene sau cu orînduiri diferite, prin interviurile date reprezentanților presei române sau străine, prin primirile conducătorilor de delegații sau partide din diferite țări, care se succed fără încetare, într-un cuvînt printr-o febrilă activitate cu ușile deschise, pe față, în văzul întregului popor și al lumii întregi — mesajul scump al păcii și colaborării, al prieteniei — se propagă, se transmite spre a convinge întreaga lume de bunele intenții ale României, de țelurile ei avansate și realiste pentru care militează neobosită, neînfricată.

Acesta se face bineînțeles nu numai prin declarații comune, solemne, sărbătorite și semnate ceremonial, ci și prin fapte ce pecetluiesc tratativele, prin atitudini ferme, prin luări de poziție constructive.

Iată de pildă ce se spune în încheierea Declarației Comune intervenită între România și Franța, în urma dialogului româno-francez la cel mai înalt nivel:

„Cele două părți se pronunță pentru creșterea rolului și eficienței Organizației Națiunilor

Unite, în soluționarea problemelor internaționale. România și Franța își vor uni eforturile în cadrul organizației și al instituțiilor sale specializate, pentru apărarea păcii, întărirea securității popoarelor, instaurarea unei noi ordini economice internaționale, înfăptuirea dezarmării și promovarea cooperării între toate statele. Cele două părți au subliniat importanța hotărîtoare a întîlnirilor la nivel înalt... pentru soluționarea problemelor internaționale și întărirea păcii în lume.“

Despre mărețele perspective ale mesajului de pace al României vorbesc aprecierile tuturor popoarelor lumii, care văd în România un veritabil mesager al păcii iar în remarcabilul ei om de stat — Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu — întruchiparea mesajului păcii și prieteniei, gata oricînd de a ajuta și a scoate pacea din impas. „Ceaușescu, eroul României“, este titlul volumului apărut recent la Cairo, editat de un publicist și ziarist egiptean. În această lucrare omagială, autorul a exprimat sentimente de profundă admirație față de activitatea vastă desfășurată de președintele Nicolae Ceaușescu, față de personalitatea sa prodigioasă, larg apreciată pe plan mondial. Ideea crucială a operei, care o străbate de la prima pînă la ultima ei filă este considerația acordată șefului Statului Român ca fiind un veritabil erou al luptei pentru pace.

Mesajul păcii, al prieteniei și colaborării, este lumina care identifică cele mai bune soluții în problemele majore cu care este confruntată omenirea și care descoperă căile cele mai

eficiente către cooperarea fructuoasă și trainică. El este scînteia ce aprinde focul tratativeilor înscriindu-le ireversibil pe linia unei evoluții mereu ascendente, sau facla nestinsă care menține permanența bunelor intenții și sentimente, a spiritului sincerității și înțelegerii realităților vieții, care cer întotdeauna oameni noi cu vederi noi.

Firul de aur al acestui mesaj se oglindește nu numai în domeniul colaborării patriei noastre cu alte state, ci și în mărețul program de dezvoltare economico-socială a României.

Realizarea și depășirea obiectivelor propuse în acest program este impresionantă. Investițiile uriașe, împreună cu toate dezideratele lor, ne atrag mereu atenția asupra imaginii moderne pe care o va avea mîine, chipul patriei noastre. Creșterea productivității muncii, diversificarea largă a tuturor produselor de larg consum cît și ritmicitatea producției, asigură neîncetat creșterea bunăstării poporului nostru. Și ca urmare firească a tuturor acestor aspecte, crește neconținut responsabilitatea cetățenească.

Înscriindu-ne pe linia promovării tuturor acțiunilor destinate unui viitor prosper și fericit, ne aducem întregul nostru aport la înfăptuirea dezideratelor majore ce ne stau în față și dorim ca nestematul fir de aur al mesajului păcii, prieteniei și colaborării, prezent în tot ceea ce este și face România, să fie din ce în ce mai bogat, să crească neîncetat spre afirmarea neconținută a patriei noastre Republica Socialistă România.

REDACTIA

NATURA

DOMNULUI HRISTOS*)

FIUL LUI DUMNEZEU — FIUL OMULUI

„Și Cuvîntul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1, 14).

Prezentul subiect teologic al primei noastre Conferințe de Orientare pe anul în curs ne-a fost sugerat la ultima noastră întâlnire. Astfel, tema teologică tratată cu această ocazie are profunde semnificații și este așa de sensibilă încît serva Domnului a fost determinată să ne atragă atenția asupra faptului că trebuie să fim „foarte, foarte atenți cum ne ocupăm de această problemă a naturii umane a Domnului Hristos“ (Comentarii Biblice AZȘ, vol. 5/1128).

Problema crucială a creștinismului constă în faptul că Isus din Nazaret, un om născut pe acest pămînt acum aproape două mii de ani, care a crescut la fel ca oricare altă persoană de pe acest pămînt, a fost atît Dumnezeu, cît și om. Ne putem cu ușurință imagina efectul tulburător produs asupra celorlalți de afirmația unui bărbat în plină maturitate, cum că El era cea de a doua persoană a Dumnezeirii. Observația că Isus a fost un om născut la fel ca toți ceilalți oameni n-a ridicat și nu ridică nici o controversă. Dar afirmația că acest om era Dumnezeu, Fiul cel veșnic al Tatălui Cereșc venit aici în trup omenesc, este un fapt cu totul diferit, ieșit din comun.

Iată de ce, atunci cînd abordăm subiectul divinității Domnului Hristos, divinitate îmbrăcată în haina naturii noastre omenești, este numai drept să dăm ascultare cuvintelor rostite de Domnul Hristos lui Moise în fața rugului arzînd:

„Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pămînt sfînt“ (Exod. 3,5). În tratarea acestui studiu trebuie să venim cu umilința celui ce vrea să învețe și cu o inimă smerită. Iar dacă a fost un domeniu al gândirii și cercetării teologice în care cele spuse de același Moise să aibă o aplicabilitate totală și imediată, atunci locul acesta este aici. Atunci cînd ne ocupăm de înțelegerea naturii Fiului lui Dumnezeu este bine să știm că „lucrurile-ascunse sînt ale Domnului. Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie“ (Deut. 29,29).

Din cele mai vechi timpuri, teologii au fost preocupați de problema naturii Domnului Hristos. Ea a deschis minții și sufletului cercetătorului zelos și sincer uimitoare perspective de înțelegere și penetrare în lucrările lui Dumnezeu, dar inimile nesfințite s-au rătăcit în labirintul îndepărtării de adevăr.

Astfel, biserica creștină a trebuit să facă față, începînd din secolul al IV-lea, ereziei lui Arie, care învăța că Isus a fost prima ființă creată, dar care n-a fost în realitate Dumnezeu. Tăgăduia deci, Dumnezeirea Domnului Hristos Mișcarea Adventă a trebuit să facă și ea față rătăcirii Ariene care s-a făcut simțită între anii 1863—1888 și care de fapt, a determinat evenimentele cunoscutei Conferințe de la Minneapolis din anul 1888.

Viața în trup omenesc a Domnului Hristos cu umilința Sa neegalată, contrasta atît de puternic cu slava Sa pre și post existenței Sale aici

pe pămînt, încît cea mai simplă soluție a acestei probleme Hristologice, a fost — pentru unii — negarea realității vicții Sale în trup omenesc. Domnul Hristos, spuneau Docetiștii, a venit în adevăr. El a învățat pe ucenicii Săi, dar în tot acest timp, El a făcut aceasta ca o ființă cerească și nu ca unul ce posedă carne și sînge asemenea nouă. În literatura de mai tîrziu a Noului Testament, cel puțin unul dintre apostolii Domnului, combate concepția răspîdită în Asia Mică care nega complet natura umană a Domnului Hristos. Aceștia susțineau că El „n-a venit în trup“, ci asemenea unui duh, unei fantome. O concepție docetică despre care apostolul Ioan spunea că „oricine mărturisește că Isus a venit în trup este de la Dumnezeu“ (2 Ioan 2,22 ; 4,2—3 ; 1 Ioan 1,1—3), infierînd astfel concepția docetistă cu privire la natura Domnului Hristos.

Vorbînd despre importanța naturii întrupării Domnului Hristos, trebuie să știm că dacă declarațiile Bibliei și ale Spiritului Profetic referitoare la necesitatea unei vieți de sfințire, la reflectarea caracterului Domnului Hristos, deci la realizarea dezideratului divin al sfințirii în viața noastră sînt realități ce trebuie primite ca atare, atunci e bine să știm că toate acestea sînt condiționate de o corectă înțelegere a ceea ce constituie esența credinței creștine — INTRUPAREA DOMNULUI HRISTOS.

Intruparea însemnează legătura indisolubilă dintre divin și uman. Veșnicul Fiul al lui Dumnezeu a luat trup omenesc adăugînd la natura Sa

*) Subiectul teologic al Conferinței de Orientare ținută cu pastorii și prezbiterii Cultului A.Z.S. între 27 februarie și 1 martie 1979.

divină, o natură omenească, natura trupului meu și al fiecăruia dintre noi. Această legătură, această unitate dintre divin și uman, a rezultat în existența a două naturi într-o singură persoană, Isus Hristos, Dumnezeu — om, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Vorbind despre aceasta, serva Domnului spune: „Domnul Hristos a fost cu adevărat om. El a dat dovadă de umilință devenind om. Și totuși, El a fost Dumnezeu în trup“ (1 SM/244).

„A fost oare natura Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Niciodată! Cele două naturi au fost în mod tainic împletite într-o singură persoană — omul Isus Hristos“ (Com. Bib. AZS la Marcu 16,16, pag. 1113). În adevăr, a fost un timp cînd El n-a fost în trup omenește, dar n-a fost niciodată un timp cînd El să nu fi fost Dumnezeu. El a existat dintotdeauna. Vorbind despre pre-existența Sa, Mîntuitorul preciza: „...mai înainte ca să se nască Abraam, sint Eu“ (Ioan 8,58).

Esența credinței noastre constă în ceea ce era și în ceea ce făcea Domnul Isus Hristos și nu numai în ceea ce învăța El. Este imposibil a reduce creștinismul numai la un sistem de principii morale. Astfel, multe incidente din viața Domnului Hristos dovedesc că El posedă atît natura divină cît și cea umană. Iată cîteva exemple:

1. Domnul Isus a fost născut în același fel cum au venit pe lume toți oamenii. Aceasta demonstrează că El este pe deplin om. „Și a născut pe Fiul ei cel întîi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei“ (Luca 2,7).

1/a. În același timp, încunoștințarea ingerului cu privire la nașterea lui Mesia, Hristos Domnul, demonstrează divinitatea Sa. „Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor care este Hristos, Domnul. Iată semnul, după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Și deodată, împreună cu ingerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, lăudînd pe Dumnezeu și zicînd: 'Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui'“ (Luca 2,11—14).

2. Vindecînd pe slăbănogul de la Betesda, Domnul Hristos a stîrnit minia Iudeilor asupra Sa, fiindcă fă-

cea minuni în ziua Sabatului și a trasat o legătură de egalitate între El și Tatăl. „Tatăl Meu lucrează pînă acum și Eu de asemenea lucrez. Tocmai de aceea căutau... Iudeii să-L omoare... pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu“ (Ioan 5,17—18). Aici Mîntuitorul afirma divinitatea Sa.

3. La începutul lucrării Sale publice, Domnul Hristos a mers la Iordan ca să fie botezat de Ioan. Supunîndu-Se botezului cu apă, El confirmă din nou natura Sa umană.

3/a. Dar cînd a ieșit din apă „s-a deschis cerul și Duhul Sfînt S-a pogorit peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: 'Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine Îmi găsește toată plăcerea Mea'“ (Luca 3,21—22). Această manifestare divină demonstrează divinitatea Domnului Hristos.

4. În discuția Sa cu Samariteanca la fîntina lui Iacob, natura umană a Domnului Hristos s-a demonstrat prin faptul că fiind obosit îi era sete și foame, asemenea nouă tuturor.

4/a. În același timp însă, El Își afirma divinitatea Sa, declarîndu-Se Mesia. „Știu, i-a zis femeia, că are să vină Mesia, (cărui a se zice Hristosul); cînd va veni El, are să ne spună toate. Isus i-a zis: 'Eu, cel care vorbesc cu tine, sint Acela'“ (Ioan 4, 25—26).

5. La mormîntul lui Lazăr, Mîntuitorul a plîns pentru că era asemenea nouă, avînd asupra-Și natura noastră.

5/a. Dar El ceru ca piatra să fie dată la o parte și porunci ca Lazăr să vină la viață. Și Lazăr fu redat vieții. Această împlinire demonstrează din nou faptul că Domnul Hristos a fost atît om, cît și Dumnezeu.

6. Domnul Isus a fost crucificat și a murit. Prietenii Săi L-au coborît de pe cruce și L-au pus în mormîntul lui Iosif. Faptul acesta a dovedit că El a fost în adevăr om.

6/a. Dar în ziua a treia, piatra mormîntului a fost aruncată în lături. Mulți dintre sfinții care se aflau în morminte, au înviat împreună cu Hristos. El a ieșit din mormînt prin viața care era în El. Aceasta mărturisește de asemenea că în El natura divină și natura umană erau realități categorice.

De aceea, fără înțelegerea clară a motivului pentru care Dumnezeu a devenit om, noi nu vom avea răspunsul real la o serie de probleme cruciale cum ar fi:

1. De ce întîrzie Domnul?

2. Ce se înțelege prin expresiile biblice: „Fără pată sau zbîrcitură“ (Efes. 5,27); „starea de om mare (sau de maturizare), la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (Efes. 4,13); „părtași firii dumnezeiești“ (2 Petru 1,4) „ca să ne facă părtași sfințeniei Lui“ (Evr. 12,10) „ne curățește după cum El este curat“ (1 Ioan 3,3), etc.

Analizînd motivele pentru care Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, reținem următoarele gînduri:

1. Scopul divin al întrupării Domnului Hristos a fost acela de a face față crizei morale și spirituale din Univers, ca urmare a păcătuirii: „Și fără indoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de ingeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă“ (1 Tim. 3,16). De fapt necesitatea întrupării Fiului lui Dumnezeu se afla în însăși caracterul moral al lui Dumnezeu.

2. Pentru a descoperi pe Dumnezeu Tatăl. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut“ (Ioan 1,18). Cea mai bună descoperire pe care o cunoaștem este aceea în care noi putem vedea și înțelege pe Dumnezeu. Tot ceea ce este atractiv și frumos în caracterul lui Dumnezeu nu este descoperit în Fiul. Prin întruparea Sa, El a schimbat cursul lumii și a legat pentru totdeauna Universul de El. Ascultarea Sa desăvîrșită de Tatăl își avea rădăcina în cunoașterea perfectă a caracterului lui Dumnezeu.

3. Apărarea dreptății lui Dumnezeu. „Și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin singele crucii Lui“ (Coloseni 1,20). Numai descoperirea caracterului lui Dumnezeu în și prin Fiul a putut dovedi că Tatăl este vrednic de ascultare și încredere din partea creaturilor Sale. În strigătul Mîntuitorului crucificat „S-a sfîrșit“, a sunat clopotul morții pentru Satana... Universul întreg era acum martor al naturii și rezultatului păcatului... Astfel întruparea Domnului:

Hristos a apărât dreptatea guvernării și Legii lui Dumnezeu.

4. Printre motivele pentru care Domnul Hristos a luat asupra-și natura noastră omenească, a fost și acela că El să Se poată oferi ca jertfă pentru păcat. „De aceea, fiind întră în lume, El zice: 'Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos: ci Mi-ai pregătit un trup' (Evr. 10,5). Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul al omului pentru a desăvârși minuirea noastră.

5. Domnul Hristos — al doilea Adam. „De aceea este scris: 'Omul dinții Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață' (1 Cor. 15,45). „Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o iconă preînchipuitoare a Celui ce avea să vină“ (Rom. 5,14). Rom. 5,12—21 declară în mod clar că lui Isus Hristos, al doilea Adam, I-a fost încredințată sarcina de a birui acolo unde primul Adam a fost înfrânt — (Rom. 5,15—16).

6. Isus Hristos — judecător întrupat. „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstește pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta, vor învia. Căci după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului“ (Ioan 5,22—27). Dumnezeu Tatăl n-a dat puterea de a judeca în minile Domnului Hristos pentru că El este Fiul lui Dumnezeu, ci pentru că El este Fiul al omului. Faptul că Fiul lui Dumnezeu a devenit om, aceasta îl califică a fi Răscumpărătorul și judecătorul nostru.

Fundamental pentru înțelegerea faptului că Domnul Hristos a luat

asupra Sa natura trupului nostru omenească, este înțelegerea declarațiilor apostolului Pavel din Filipeni 2,5—7 :

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat (S-a golit) pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor“. Forma verbului grecesc, tradus în românește cu „S-a dezbrăcat“ sau „S-a golit“ este kenosis. Forma substantivului este Kenosis. De aici expresia: „doctrina Kenosis“.

Pe bună dreptate se pune întrebarea: „De ce S-a dezbrăcat sau „S-a golit“ Domnul Hristos atunci când a devenit om ?

Când Domnul Hristos a îmbrăcat haina naturii umane venind ca prunc în ieslea Betleemului. El a acceptat limitarea naturii Sale divine impuse de viața Sa pe pământ. Aceste limitări, făceau parte din marile sacrificii pe care El le-a făcut pentru minuirea celui păcătos. Când ne gândim la Fiul lui Dumnezeu devenit om, atunci trebuie să ajungem la concluzia că au intervenit unele schimbări (Kenosis) în folosirea Dumnezeirii Sale. Domnul Hristos n-a venit aici pe pământ în slava pe care o avea la Tatăl „mai înainte de a fi lumea“ (Ioan 17,5). „Dezbrăcându-Se“ sau „golindu-Se pe Sine“, Fiul lui Dumnezeu a pus de acord divinitatea Sa cu natura Sa umană. Într-un fel, Dumnezeu Și-a impus unele limitări, așa încât divinitatea Domnului Isus să nu facă cumva fără de efect aspectele distincte ale personalității Sale.

De-a lungul veacurilor, Biserica creștină a susținut că în intruparea Sa, Domnul Hristos, a fost în totul Dumnezeu și în totul om. Toate teoriile apărute cu referire la Domnul Hristos tindeau să sacrifice fie divinitatea Domnului Hristos, fie natura Sa umană. Atunci când apostolul spune că Domnul „S-a dez-

brăcat“ sau „S-a golit“, aceasta înseamnă că El era liber să accepte limitările impuse de viața trăită în trup omenească. Acceptând aceste limitări, Fiul lui Dumnezeu nu încetează să fie Dumnezeu. „Kenosis“ declară că Dumnezeu nu este departe de om, deoarece omul este făcut după chipul lui Dumnezeu. Faptul că sintem făcuți după chipul lui Dumnezeu nu exclude posibilitatea ca Dumnezeu să devină om. Domnul Hristos, ca Dumnezeu, a luat poziția unei totale dependențe de Tatăl Său, în tot timpul vieții Sale pe pământ. Chiar dacă Domnul Hristos era izvorul vieții veșnice, totuși, slava caracterului Său se vede în depunerea exercitării prerogativelor Dumnezeirii și a atribuțiilor Sale, Tatălui. Dumnezeu poate să-și schimbe forma, dar natura rămâne. Un om poate deveni rob, dar el este în continuare om. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, devenind om n-a încetat să fie Dumnezeu. El era expresia și manifestarea divinității Sale. Mai înainte de a lua asupra Sa natura trupului nostru, El S-a descoperit ființelor cerești ca Dumnezeu. După intruparea Sa, El a devenit rob, un slujitor. Mai înainte de intrupare, El trăia în atmosfera slăvită a cerului, iar acum printre păcătoși. Dar totdeauna El a fost deopotrivă cu Dumnezeu. Natura Sa divină este inalterabilă și neschimbabilă. Dar luând natura omului, El Și-a schimbat modul de exprimare a divinității Sale. Domnul nostru „S-a dezbrăcat“, „S-a golit“ nu de natura Sa divină, căci aceasta este o imposibilitate, ci de slava Sa, de prerogativele Dumnezeirii Sale. În această nouă postură, El S-a supus fără de rezerve Tatălui, la scopul de a face voia Sa. „Eu nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu“ (Ioan 8,28). „Astfel viața Domnului Hristos a devenit o simplă aducere la îndeplinire a voinței lui Dumnezeu“ (Com. Bib. AZS la Filip. 2,7). Cu toate acestea El era deopotrivă, egal cu Dumnezeu. În trup omenească fiind, El putea oricând să-și manifeste egalitatea Sa cu Dumnezeu înainte lumii și a Universului, dar pentru minuirea noastră El de bunăvoie n-a făcut acest lucru.

Ce s-a întâmplat oare cu natura Sa divină, cu atribuțiile Sale de Dumnezeu când Se afla în trup ? Domnul Hristos nu putea abandona niciunul dintre atribuțiile Sale, fără să-și piardă Dumnezeirea Sa. Totuși urmarea firească a kenosis-ului, El a predat Tatălui folosirea activă a unor atribute. Depunând dreptul și atributul egalității Sale cu Dumnezeu, El a depus Tatălui acele atribute care-L puteau împiedica să trăiască așa cum a trăit. Atributele Sale au fost retrase temporar,

și nu distruse. El avea să umble prin credință și în totală dependență de Tatăl Său.

Crezind că Domnul Hristos are două naturi, divină și umană înseamnă oare aceasta că El avea două conștiințe, una umană și alta divină, cu două intelecte și cu două feluri de sentimente, emoții? Care a fost centrul conștiinței Domnului Hristos în timp ce era pe pământ? Divin sau uman? El a trăit aici pe pământ ca Dumnezeu sau ca om? A fost oare Domnul Hristos, Atotputernic, astfel că în înfăptuirea minunilor Sale El Se putea folosi de divinitatea Sa oricând dorea El acest lucru? Cînd El a spus lui Natanael: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, cînd erai sub smochin” (Ioan 1,48), S-a folosit El oare de atributele Sale divine ca să cunoască faptul acesta? Dacă atributele divine ale Domnului Hristos — Atotputernic, Atotștiutor și Omniprezent erau active în timpul vieții Sale pe pământ, de ce atunci El S-a supus Tatălui, trăind prin credință în Tatăl Său, fiind astfel în stare să declare: „Fiul nu face nimic de la Sine” (Ioan 5,19)? Rămîne un adevăr faptul că El n-a eiștigat nici o biruință asupra ispitei și păcatului prin exercitarea Atotputerniciei Sale.

Rezultatul întrupării Domnului Hristos a fost acela că Dumnezeu a devenit în așa fel om, încît natura Sa divină nu avea nici o activitate, nici o cunoaștere aparte de natura Sa umană. Domnul Hristos nu avea decît o singură conștiință. Fiecare act, fiecare hotărîre a Sa era un act și o hotărîre a naturii Sale umane.

Vorbînd despre problema depunerii puterii de folosință a atributelor divinității Domnului Hristos, noi trebuie să înțelegem bine acest lucru. Aceasta nu însemnează că El le-a părăsit, le-a abandonat, a renunțat la ele, căci așa cum am mai amintit, aceasta ar fi însemnat nimicirea Dumnezeirii Sale. El a depus, a încredințat controlul lor Tatălui, fără ca prin aceasta să-și piardă Dumnezeirea. El S-a limitat și „S-a dezbrăcat” (S-a golit) de ele spre a trăi asemenea unui om. El S-a supus tuturor condițiilor și limitărilor naturii umane.

„Dezbrăcîndu-Se”, Domnul Hristos a fost totuși Dumnezeu. Dar El era în adevăr supus ispitirii și necesității de a cere ajutor Duhului Sfînt, așa cum facem și noi. Locuirea lăuntrică a Duhului Sfînt L-a făcut în stare să trăiască așa cum trăim noi. Hristos n-a folosit nici o putere pe care creștinii să n-o poată obține.

În viața Sa pămîntească, Evangheliile, nu-I atribuie Domnului Hristos atributele Dumnezeirii cum

ar fi Omniprezența, Atotcunoașterea și Atotputernicia. Să exemplificăm:

1. EL NU ERA ATOTCUNOSĂTOR

Luînd asupra Sa natura omenescă, El ajunge să posedă cunoștințe pe aceiași cale ca și noi, prin experiențe. În primii treizeci de ani ai vieții Sale pămîntești, este cunoscut ca fiind fiul timplarului. Fără îndoială, în starea Sa de desăvîrșire, de neîntinare cu păcatul, El posedă o perfecțiune a minții și o abilitate mai presus de ceilalți oameni. Nu există însă nici o dovadă că El posedă plinătatea cunoștințelor divine în timpul vieții Sale pămîntești. Ar fi ridicol să susținem că ori de cîte ori întreba ceva, El se prefăcea numai că nu cunoaște. Era numai normal ca El să Se informeze. Întrebările Lui cereau în mod clar un răspuns pe care nu-l putea avea pe alte căi. Cînd un tată și-a adus copilul să fie vindecat, „Isus a întrebat pe tatăl lui: ‘Cîtă vreme este de cînd îi vine așa?’” (Marcu 9,21). La moartea lui Lazăr, Domnul a trebuit să întrebe: „Unde l-ași pus?” (Ioan 11,34) Cînd a fost întrebat de ucenicii cu privire la timpul încheierii Planului de Mîntuire, Domnul a arătat că atributele Sale divine de a cunoaște totul nu operau pe pământ. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mat. 24,26). Citatele pe care El le rostea din Vechiul Testament erau rostite din memorie deoarece le învățase în copilăria Sa. În consecință, trebuie să reținem că Domnul Isus era în totul dependent — în ceea ce privește descoperirea, cunoașterea, de Tatăl Său, de Duhul Sfînt sau îngerii. „Căci Tatăl iubeste pe Fiul, și-I arată tot ce face: și-I va arăta lucrări mai mari decît acestea, ca voi să vă minunați” (Ioan 5,20). „Eu nu fac nimic de la Mine însumi” (Ioan 8,28).

Dumnezeirea, prin natura ei, poate citi viitorul. Domnul Hristos însă, a fost mulțumit să lase „timpul și seroacele” în mîinile Tatălui Său și să fie condus de El după nevoile fiecărei clipe. El și-a asigurat ucenicii: „Judee după cum aud” (Ioan 5,30). „Căci Eu nu vorbesc de la Mine însumi” (Ioan 12,49).

Totuși Scripturile arată că adesea Mintuitorul avea cunoștințe cu mult peste cele ce le avea un om normal. Oare nu erau acestea dovezi ale acționării atributelor Sale divine chiar în trup omenesc fiind? Nu! Categorie nu. Aceste cunoștințe erau rezultatul comuniunii Lui cu Tatăl și cu Duhul Sfînt.

El cunoștea gîndurile (Mat. 9,4; Ioan 2,24—25). El era pe deplin

conștient de apropiata Lui moarte, de importanța ei și că avea să învieze (Mat. 16,21; 17,22—23; 20,18—19; Ioan 12,24). El știa că Iuda avea să-L vîndă (Luca 22,21); El știa cînd sosise timpul crucificării Sale (Ioan 12,23,27; 13,1). El știa unde se poate prinde pește cînd pescarii de meserie dădeau greș. Toate aceste cunoștințe îi erau date în același fel în care asemenea cunoștințe erau date profeților: „Pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 3,34). Domnul Hristos și-a trăit viața pe acest pămînt prin credință și nu printr-o infailibilă cunoaștere. El a trăit, asemenea oricărui adevărat creștin, în deplină armonie și dependență de Duhul Sfînt. Și Acesta îi transmitea zilnic voința lui Dumnezeu.

2. DOMNUL HRISTOS N-A FOST OMNIPREZENT

Domnul a fost supus aceluiași limitări fizice și aceluiași necesități ca și noi. El era legat de timp și de spațiu. Dacă se afla la Ierusalim și dorea să meargă în Galilea, El trebuia să meargă pe jos, asemenea ucenicilor Săi. Cînd Se afla într-un loc, numai putea fi și în altă parte.

3. DOMNUL HRISTOS NU ERA ATOTPUTERNIC

Și-a folosit oare Domnul Hristos vreodată, în timp ce era pe pământ, divinitatea Sa, chiar atunci cînd „divinitatea a străfulgerat” prin natura Sa omenească? Dacă da, faptul acesta l-a dat vreun avantaj asupra noastră, avînd în vedere că noi nu sintem divini? El a făcut minuni prin puterea Duhului Sfînt și a îngerilor. Ceea ce a străfulgerat prin natura Sa omenească ca ceva divin s-a datorat prezenței Duhului Sfînt. „Alît de complet ‘S-a dezbrăcat’ Domnul Hristos de Sine, încît El n-a făcut nici un plan pentru El. El a acceptat planurile lui Dumnezeu pentru El, și zi după zi, Tatăl îi desfășura planurile Sale” (HLL/148). „...Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui” (Ioan 14,10). „Minunile Domnului Hristos... au fost înfăptuite prin puterea lui Dumnezeu și lucrarea îngerilor” (Idem/103). Puterea pe care o exercita Domnul Hristos spre a scoate afară demonii, nu izvoră din propria Sa divinitate, ci de la Duhul Sfînt. Sursa, izvorul puterii nu se afla în Sine. În Sfînta Scriptură citim că în grădina Ghetsemani „I S-a arătat un inger din cer, ca să-L întărească” (Luca 22,43). Acesta a fost răspunsul pe care Dumnezeu L-a dat Fiului Său. În acele împrejurări era tot ceea ce putea să dea Dumnezeu singurului Său Fiu, care depindea în totul de El. Cînd concetățenii Lui din Nazaret voiau să-L arunce în prăpastie, raportul biblic ne spune că „Isus a trecut

prin mijlocul lor și a plecat de acolo" (Luca 4,30). „Solii cereștii care au fost lângă El în Sinagogă au fost cu El și în mijlocul gloatei infuriate. Ei îl ascuseră de privirea vrăjmașilor Lui și îl conduseră într-un loc liniștit" (HLL/172). Când pe marea infuriată Isus potoli furtuna, iar ucenicii se întreabă cu teamă: „Cine este Acesta de poruncește chiar și vânturilor și apei să-L asculte?" (Luca 8,25), „...Isus, deșteptat pentru a întâmpina furtuna, era în desăvârșită pace... El nu era însă liniștit pentru că avea o putere nemărginită. Nu ca Domn al cerului și al pământului sta El liniștit. Puterea aceasta o depusesese și El zicea: 'De la Mine Inșumi nu pot face nimic'. El se încredea în puterea Tatălui" (HLL/245). În viața Sa aici pe pământ, Domnul Hristos a trăit prin credință, așa cum fiecare din noi ar trebui să trăiască.

4. CINE A ÎNVIAT PE ISUS ?

N-a spus oare Domnul Hristos despre Sine, despre viața Sa: „Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși?" (Ioan 10,18) În Ioan 2,18.19.21—22 și capitolul 10, 17—18 nu se afirmă oare că Domnul Hristos a avut o parte în moartea și învierea Sa? „Iudeii au luat cuvântul și I-au zis: 'Prin ce semn ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?' Drept răspuns, Isus le-a zis: „Stricăți Templul acesta și în trei zile îl voi ridica". Dar El le vorbea despre Templul trupului Său. Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus. (Ioan 2,18.19.21—22). „Tatăl Mă iubeste pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu" (Ioan 10,17—18).

„Când Hristos a fost crucificat, natura Sa omenească a murit. Divinitatea nu putea să cadă și să moară; aceasta ar fi fost imposibil" (Com. Bib. AZS la Marcu 16,6, pag. 1113). Aceasta nu înseamnă că divinitatea Domnului Hristos era conștientă în timp ce El Se afla în mormint și că în final L-a înviat. Acest fel de a gândi ar face ireală moartea ispășitoare a Domnului și întreg sacrificiul Fiului lui Dumnezeu, o dezamăgire. Cum armonizăm toate acestea? Dumnezeu Tatăl, prin puterea Sa, a trezit la viață pe Fiul Său. Acea viață care era în Hristos și aparținerea Lui, I-a fost redată prin actul Tatălui. De fapt, toate persoanele Dumnezeirii au fost cuprinse în învierea Sa. Domnul Hristos a venit deci la viață, din mormint, prin viața ce era în El. Noul Testament declară de mai bine de douăzeci de

ori că Dumnezeu Tatăl a înviat pe Fiul Său din morți (Faptele 2,24.30.32; 3,15; 4,10; 5,30; 10,40; 13,30; 33.34.37; 17,31; Rom. 4,25; 8,11; 10,9; 1 Cor. 6,14; 15,15; 2 Cor. 4,14; Gal. 1,1; Efes. 1,30; Col. 2,12; 1 Tes. 1,10). În învierea Sa, Domnul Hristos a fost subiectul, Cel care a primit, Beneficiarul acestui act miraculos. „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus..."; (Faptele 5,30.31).

Apropiindu-ne de încheiere, ne dăm mai bine seama acum că „natura umană a Domnului Hristos este totul pentru noi... Acest subiect trebuie să constituie studiul nostru. Domnul Hristos a fost în adevăr om (1 SM/244; vezi și Evr. 2,14—17; 4,15; Rom. 8,3). „În toate lucrurile, Hristos a fost asemenea fraților Lui... El a devenit trup, așa cum sintem și noi... El a luat asupra-și natura noastră și a biruit, pentru ca noi, împărțându-ne de natura Sa, să putem birui" (HLL/225).

„Domnul Hristos nu S-a făcut numai că ia asupra-și natura omenească; El a luat cu adevărat asupra-și natura noastră" (1 SM/247). „Deoarece copiii sint pătași singelui și cărnii, tot așa și El însuși, a fost deopotrivă pătaș la ele..." (Evr. 2,14).

Dacă în adevăr Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, n-a trăit în acest trup al naturii divine atunci când S-a născut în lume, în acest caz, scara n-a fost lăsată din ceruri, jos pe pământ, și peste prăpastia dintre Dumnezeu cel Sfânt și păcătos n-a fost aruncată puntea mântuirii noastre. „Înveșmântat în straiele naturii noastre omenești, Fiul lui Dumnezeu a coborât la nivelul acelor pe care dorea să-i mântuiască. În El n-a existat vicleșug și nici un păcat; El a fost totdeauna curat și neîntinat; și totuși El a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă" (RH/15.dec.1896).

„Luind asupra Sa natura omului în starea ei căzută, Domnul Hristos n-a participat în nici un fel la păcatele ei" (Com. Bib. AZS, vol. 5/1131).

Dacă Domnul Hristos n-ar fi avut natura noastră, El n-ar fi putut să ne fie un exemplu. Dacă Domnul Hristos n-a fost pătaș naturii noastre, atunci El nu putea fi ispășit așa cum sintem noi. Dacă n-ar fi fost cu putință pentru El să fie ispășit, atunci El nu ne-ar putea fi un sprijin, un ajutor. A fost o realitate solemnă faptul că Domnul Hristos a venit ca să ducă lupta cu păcatul, asemenea păcătosului și în felul lui. Ispășirea și biruința Lui ne spun că noi putem realiza ca și El biruința asupra ispășei și păcatului; omul trebuie să devină pătaș al naturii divine. Este coroana de slavă a credinței noastre care ne

asigură că și trupul păcatului poate deveni un templu al Duhului Sfânt.

Faptul că Domnul Hristos a luat asupra Sa natura noastră păcătoasă, aceasta nu constituie numai o problemă Hristologică, ci este un adevăr soteriologic de mare putere. Karl Barth — ea și alți teologi — a înțeles foarte clar acest lucru. În lucrarea sa „Dogmatica Bisericii" — la capitolul „Dumnezeu Adevărat, și Omul Adevărat" —, Karl Barth subliniind Dumnezeirea Domnului Hristos spune: „El este un om asemenea nouă..., egal cu noi în starea și condiția în care ne-a adus neascultarea". În același timp însă, nu este nici o problemă la el atunci când se ocupă de viața fără de păcat a Domnului Isus, trăită aici pe pământ. „El n-a fost un păcătos... Dar în mod liber, El a intrat într-o solidaritate și necesară asociere cu existența noastră pierdută în păcat. Numai în acest fel putea descoperirea lui Dumnezeu față de noi și împăcarea noastră cu El să devină un eveniment în El și pentru El. Domnul Hristos n-a fugit de starea și situația păcătosului, ci El a luat-o asupra Sa, a trăit-o și a purtat-o ca Fiul Cel veșnic al lui Dumnezeu. Cum ar fi putut face El aceasta dacă în existența Sa omenească, El n-ar fi fost expus la ispite lăuntrice reale și la încercări, dacă asemenea celorlalți oameni, El... n-ar fi strigat la Dumnezeu și nu S-ar fi luptat cu Dumnezeu, ca urmare firească a unei necesități lăuntrice" (Vol. I/parte a II-a, pag. 151—158).

„Prin exemplul Său, Domnul Hristos a făcut evident faptul că păcătosul poate să-și păstreze integritatea. Păcătosul poate avea putere să reziste răului — o putere pe care nici pământul, nici moartea și nici iadul nu o pot înfringe; o putere ce-l va așeza pe păcătos în poziția de biruitor, așa cum Hristos a biruit. Divinitatea și omeneșul pot fi combinate în viața lui" (1 SM/409).

„Domnul Hristos n-a dat pe față nici o calitate și n-a exercitat nici o putere pe care cei păcătoși să nu le poată avea, prin credința în El. Perfecta Sa natură umană este ceea ce toți urmașii Săi pot avea, dacă vor fi supuși lui Dumnezeu, așa cum a fost El". „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl" (Ioan 14,12; DA/664).

„El a trecut prin orice încercare căreia și noi sintem chemați să-i facem față. El n-a exercitat, în favoarea Lui, nici o putere pe care El să nu ne-o ofere și nouă în mod liber" (Idem/24).

„Dacă Domnul Hristos ar fi avut o putere specială și care n-ar face

obiectul privilegiului nostru s-o avem, Satana ar face din aceasta o acuzație capitală. Lucrarea Domnului Hristos a fost aceea de a scoate de sub puterea și controlul lui Satana pe păcătoși și El a putut face acest lucru numai în măsura în care El a venit ca om, ispitit, asemenea nouă și dînd pe față ascultarea pe care un om trebuie s-o dea" (Com. Bib. AZS, vol. 7, pag. 930).

„Ca unul dintre noi, Domnul Hristos a trebuit să ne dea un exemplu de ascultare Pentru aceasta El a luat asupra-Și natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. „El... a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile" (Evr. 3,17). Dacă ar trebui să suportăm ceva ce Domnul Isus n-a întîmpinat, atunci pe baza acestui lucru, Satana ar prezenta puterea lui Dumnezeu ca insuficientă. De aceea Domnul Isus a fost ispitit „în toate lucrurile ca și noi, dar fără păcat" (Evr. 4,15). Viața Sa mărturisește că este posibil și pentru noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu" (Idem/24).

Ascultarea Domnului Hristos de Tatăl Său a fost aceeași ascultare care-i este cerută și păcătoșului. Omul nu poate birui ispitele lui Satana fără ca puterea divină să fie combinată cu elementul omenesc. Tot așa și cu Domnul Hristos; pentru că El a ales să deponă prerogativele Sale divine pe timpul cît a coborît în trup omenesc pe pămînt, El a trebuit să Se încreadă în mod desăvîrșit în puterea lui Dumnezeu, prin credință. El n-a venit în lumea noastră ca să dea ascultare ca un Dumnezeu mai mic Unuia mai mare, ci ca om să asculte de Legea cea sfîntă a lui Dumnezeu, și în acest fel El este exemplul nostru. Domnul Hristos a venit printre noi nu pentru a desoperi ceea ce poate face Dumnezeu, ci ceea ce poate face un om prin credința în puterea lui Dumnezeu. Prin credință, omul trebuie să fie părtaș naturii divine și să biruiască orice ispită l-ar asalta, așa cum a biruit și Domnul Hristos.

„Să avem deci în noi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus: El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor" (Filip. 2,5-7). El, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

D. Popa

Adevărata

Ce i, după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți căci Eu sînt sfînt" (1 Petru 1,15-16).

În Sfînta Scriptură sînt multe sfaturi și îndemnuri cu privire la viața de sfințire. Însă unii dintre aceia care se cred că sînt sfinți, nu trăiesc adevărata viață de sfințire după voia lui Dumnezeu. Sfințirea multor credincioși de felul acesta constă în vorbe și într-o evlavie prefăcută. Acei credincioși care se străduiesc să trăiască adevărata sfințire și să-și formeze un caracter după voia lui Dumnezeu, nu-și vor îngădui niciodată să creadă că ei ar fi fără păcat. Umblarea lor poate fi fără cusur, ei pot fi niște reprezentanți viți ai adevărului pe care îl mărturisesc, dar cu cît își vor deprinde mai mult cugetul să mediteze la caracterul lui Hristos, și cu cît se vor apropia mai mult de chipul Lui divin, cu atît vor discerne mai lămurit deplina Lui desăvîrșire și cu atît mai profund își vor simți nedesăvîrșirea lor.

Aceia care pretind a fi sfinți dau o dovadă îndestulătoare că sînt încă departe de sfințenie. Ei își trec cu vederea lipsurile și nedesăvîrșirile lor. Ei se privesc ca și cînd ar fi ogîndit deja chipul lui Hristos; aceasta, pentru că nu-L cunosc cu adevărat. Cu cît aceștia stau mai departe de Mintuitorul, cu atîta li se pare că sînt mai drepți.

O mare parte dintre aceia care mărturisesc a fi sfinți, sînt cu totul străini de lucrarea harului asupra inimilor lor. Cînd aceștia sînt puși la probă și cercați, sînt găsiți ca și Fariseii cu îndreptățirea lor de sine. Ei nu pot suferi nici o împotrivire. Ei lasă la o parte rațiunea și judecata și se bazează numai pe sentimentele lor, întemeindu-și pretențiile de sfințire pe emoțiile pe care le-au simțit din timp în timp. Sînt încăpățînați și suciți și caută să-și susțină cu îndîrjire aceste pretenții, dînd drumul la multe cuvînte, fără să poată aduce nici un rod prețios ca dovadă. Aceste ființe pretinse sfințite, nu își înșeală numai propriile lor suflete prin pretențiile lor, dar exercită și o influență derutantă față de mulți care doresc în mod serios să se conformeze voinței lui Dumnezeu. Ei pot să fie auziți spunînd cuvîntele: „Dumnezeu mă conduce, Domnul

mă invață, eu trăiesc fără păcat". „Unii vin în contact cu astfel de manifestări, atît întunecoase cît și tainice pe care nu le pot explica. Acestea sînt în contradicție cu Hristos, unicul model adevărat."

Despre adevărata sfințire serva Domnului spune în una din mărturiile sale în felul următor: „Adevărata sfințire, este a fi în armonie cu Dumnezeu, a fi una cu El în caracter. Noi o putem dobîndi ascultînd de principiile Sale care sînt o copie a caracterului Său".

Fără această sfințire care se înfăptuiește în armonizarea caracterului nostru cu caracterul lui Dumnezeu și a voinței noastre cu voința Lui, noi ca fii credincioși ai Săi, nu sîntem mai pregătiți să întîmpinăm pe Domnul, decît aceia care nu L-au cunoscut vreodată. Căci chiar dacă Dumnezeu ar ar îngădui ca o asemenea persoană să intre în Împărăția Sa, locul acela n-ar fi pentru el un loc al fericirii și bucuriei, ci din contră, un loc în care s-ar simți rău. În cartea Parabolele Domnului, la pilda cu cele zece fecioare, despre membrii simbolizați prin fecioarele neînțelepte, care vor face o tristă experiență prin faptul că vor rămîne afară din Împărăția lui Dumnezeu, citim în felul următor: „Ei n-au stat în cursul vieții lor în legătură cu Hristos, de aceea nu cunosc limbajul cerului, și sînt străini de bucuria în Domnul. În adevăr „cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului în afară de duhul omului care este în el? Tot așa nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu" (1 Cor. 2,11).

Cele mai triste cuvînte, care au ajuns vreodată la urechea vreunui muritor sînt acele cuvînte de osîndă, cînd Domnul va zice: „Nu vă cunosc". Numai prin legătura cu Spiritul Sfînt pe care voi n-ați cultivat-o, numai așa ați fi putut să vă bucurați împreună cu această veselă societate, la ospățul de nuntă, dar acum nu puteți participa la această serbare. Lumina ei ar cădea pe ochi orbi, și melodii festive ar suna la urechi surde. Iubirea și veselia de la această serbare n-ar deștepta nici o bucurie în inimile asurzite de lume. Voi

s f i n ț i r e

sînteți excluși din ceruri, pentru că nu v-ați format pentru viața de acolo... Nu putem duce o viață fără Hristos aici pe pămînt și să fim totodată pregătiți de a trăi cu El și în cer.

Din experiența fratelui mai mare al fiului risipitor de asemenea putem trage o învățătură minunată în sensul acesta. Cînd fiul risipitor s-a întors la tatăl său cu cuvinte de mărturisire și căință, aceasta a însemnat pentru tatăl din pildă o mare bucurie. El a zis atunci robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea, puneți-i un inel în deget, și încălțați-l în picioare. Aduceți vișelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mîncăm și să ne veselim căci acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit. Și au început să se veselească“ (Luca 15,22-24).

Dar ceea ce pentru tatăl din pildă era o mare bucurie, pentru fratele mai mare era o mare durere și un necaz. Cînd el a auzit ce a făcut tatăl său pentru fratele său, de bucurie că s-a întors la casa părintească, el, fratele mai mare, nici nu voia să intre în casă, iar la invitația tatălui de a intra într-untru pentru a lua parte la acea bucurie el a răspuns: „Tată, eu îți slujesc ca un rob de atîția ani, și niciodată nu ți-am călcat porunca, și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei, iar cînd a venit acest fiu al tău, care ți-a mîncat averea cu femeile desfrinate, i-ai dat vișelul cel îngrășat“ (Luca 15,29-30).

Fratele cel mare nu luase parte la grija tatălui pentru cel pierdut. De aceea nu împărtășea nici bucuria tatălui pentru revenirea celui rătăcit. Cîntările de veselie nu produceau bucurie în inima lui. El întrebă o slugă despre motivul serbării, iar răspunsul stîrni în el invidia. El nu dorea să intre ca să spună bun venit fratelui său care fusese pierdut. Considera favoarea arătată fratelui său reîntors acasă ca o jignire la adresa sa.

Prin fratele mai mare erau reprezentate Iudeii nepocăiți din timpul Domnului Hristos, precum și Fariseii tuturor timpurilor, care pri-

vesc cu dispreț la cei socotiți de ei ca vemeși și păcătoși. Pentru faptul că ei n-au căzut în patimile cele mai josnice, sînt plini de îndreptățire de sine. Pe acești îngimfași minuțioși, Domnul Hristos i-a întîmpinat pe propriul lor teren. Ei se bucurau de privilegiul deosebite de la Dumnezeu ca și fiul cel mai mare din parabolă. Pretindeau că sînt fii în casa lui Dumnezeu, dar aveau un spirit de servi plătiți. Ei nu făceau nimic din iubire, ci din nădejdea unei răsplătiri. În ochii lor, Dumnezeu era un stăpîn aspru și nemilos. Ei vedeau cum Hristos chema pe păcătoși, ca să vimească fără bani mari dar al harului Său, darul pe care rabinii sperau să și-L asigure prin trudă grea și prin multe chinuri și se mîniau. Revenirea fiului pierdut care umplu de bucurie inima tatălui, deștepta în ei invidie și minie.

Iată de ce Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu“ (Evr. 12,14). Un caracter format după asemănarea lui Hristos, va constrînge pe copiii lui Dumnezeu să urmeze acea cale pe care a mers Domnul Hristos, care „mergea din loc în loc făcînd bine“ (Fapte 10,38).

În această lume, în mijlocul cărei trăim, trebuie să strălucim printr-o viață activă în serviciul lui Hristos pentru binele și fericirea semenilor noștri, dînd pe față în același timp însușirile caracterului umilit al Său și arătînd practic, că în școala sfințirii Domnului, Isus nu sîntem doar începători.

Lucrarea de ajutorare practică, va fi cu mult mai eficientă decît numai predicarea. Ba sîntem chemați să facem chiar mai mult decît atît. Lipsurile sufletului pot fi satisfăcute numai prin iubirea lui Hristos. Dacă Hristos locuiește în noi, atunci inimile noastre pot fi pline de compătimitate divină, izvoarele închise ale unei iubiri serioase și asemănătoare cu a lui Hristos, vor fi acum deschise.

Sînt unii care nu mai au speranța mîntuirii, aduceți-le din nou razele soarelui. Alții au pierdut curajul, adresați-le cuvinte de încurajare și rugați-vă pentru ei.

Toți au nevoie de pinea vieții. Unii suferî de o boală sufletească ce nu poate fi vindecată prin nici un balsam pămîntesc și care nu poate fi tămăduită de nimeni. Rugați-vă pentru aceste suflete și aduceți-le la Isus. Spuneți-le că există un balsam în Galaad și tot acolo există și un doctor care poate vindeca.

Mulți se întreabă: E posibil ca cineva să-și poată forma un caracter ca al Domnului Hristos? Și dacă acest lucru este posibil atunci cum se poate realiza? Apostolul Pavel spune: „Pot totul în Hristos care mă întărește... Pe El îl propovăduim noi, și sfătuiți pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să prezentăm pe orice om desăvîrșit în Hristos Isus“ (Filip. 4,13). Prin Domnul se poate realiza această experiență a vieții noastre de credință. Ucenicul Ioan care a fost transformat prin harul lui Dumnezeu ne este un bun exemplu în această privință. Despre el, pana inspirată ne relatează: „Iubirea sa nestrămutată și devotamentul său dezinteresat dat pe față în viața și caracterul său, oferă învățături de o mare valoare pentru Biserica Creștină. Unii pot să-și inchipuie că el ar fi avut această iubire din alt izvor decît de la harul divin, dar Ioan avusese de la natură defecte serioase în caracterul său: fusese mîndru și ambicios și gata să replice la orice nesocotire sau jignire.

„Cordialitatea și ardoarea simpatiei lui Ioan pentru Maestrul său nu era prilejuită de iubirea lui Hristos pentru el ci era rodul acestei iubiri. Ioan dorea să ajungă asemenea lui Isus și sub lucrarea înnoitoare a iubirii lui Hristos, el a ajuns să fie blind și smerit cu inima. Eul său personal era ascuns în Hristos. El era strîns legat de vișa cea vie, și în felul acesta devenise partaș de fire dumnezeiască. Aceasta va fi totdeauna urmarea părtășiei cu Hristos. Acesta este adevărata sfințire“.

În caracterul cuiva pot fi defecte vădite, dar atunci cînd un adevărat ucenic al lui Hristos atinge puterea harului dumnezeiesc, aceasta face din el o făptură nouă. Iubirea lui Hristos îl preschimbă și îl sfințește.

Domnul a făcut totul pentru ca copiii Săi să poată dobîndi un caracter care îi va ajuta să treacă cu bine prin experiențele vieții și să moștenească viața cea veșnică. Prin singele lui Hristos și apoi prin harul lui Dumnezeu, noi toți putem avea experiența primirii ajutorului necesar. Este timpul să ne așezăm cu totul de partea Domnului pentru a primi ajutorul pe care El ni-l oferă, de a trăi cu El acum și în veșnicie.

pastor

C. Chiorescu

Președintele Conferinței Bacău

Moise a fost primul scriitor al Bibliei care a spus că Hristos va fi un profet. Afirmația sa este plină de însemnătate: „Domnul Dumnezeu tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine: de El să ascultați... Le voi ridica din mijlocul fraților lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui și El le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteala” (Deut. 18,15-19).

Apostolul Petru amplifică acest gând. Cuvintele sale ne trimit înapoi în timpurile Vechiului Testament, extinzându-se de asemeni și în viitor. El spune că: „Proorocii care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mîntuirea aceasta tînta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cerceau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, cînd vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși ci pentru voi, spuneau ei aceste lucruri pe care vi le-au vestit acum...” (1 Petru 1,10-12).

Ceea ce vrea să spună apostolul este faptul că însuși profetii n-au înțeles pe deplin importanța solilor pe care ei le-au transmis. Duhul care i-a inspirat era „Duhul lui Hristos”. De aceea Hristos este profetul inițial al profetilor care au prezis evenimente ce încă nu s-au împlinit. De fapt însuși Hristos este Spiritul Profetiei. Profetia este mărturia Sa în favoarea originii divine și a adevărului inspirat. (2 Petru 1,19; Apoc. 19,10). Isus era Acela care a iluminat pe toți scriitorii Vechiului Testament. Deci cînd Moise sau Samuel, David sau Isaia, Daniel sau Maleahi au profetizat, Domnul Hristos era Acela care le-a transmis prin ei.

Să amintim în cele ce urmează, unele din profetiile pe care El le-a făcut cu privire la El însuși:

1. Prima profecie a Bibliei

Profetizat: Gen. 3,15: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei împunge călcîiul.”

Implinit: Evr. 2,14,15: „Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca prin moarte să minicească pe cel ce are puterea morții adică pe diavolul.”

2. Prima Sa venire

Profetizat: Dan. 9,25: „De la data poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului pînă la Unsul (Mesia), la Cîrmuitorul vor trece șapte săptămîni. Apoi timp de șaiszeci și două de săptămîni piețele și gropile vor fi zidite din nou și anume în vremuri de strîmtoare.”

Implinit: Marcu 1,14: „Isus a venit în Galilea și propovăduia... El zicea: ‘S-a împlinit vremea’.”

3. Nașterea în Betleem

Profetizat: Mica 5,2: „Și tu Betleeme... din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel.”

Implinit: Mat. 2,1: „După ce s-a născut Isus în Betleemul din Iudeea...”

4. Din semînța lui Iuda

Profetizat: Gen. 49,10: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cîrmuire... pînă va veni Silo.”

Implinit: Evr. 7,14: „Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda.”

5. Fiul lui Isai și David

Profetizat: Is. 11,1: „Apoi o odraslă va ieși din tulpina lui Isai și un vlăstar va da din rădăcinile lui.”

Implinit: Apoc. 22,16: „Eu sînt Rădăcina și Sămînța lui David.”

6. Maria, mama Sa — o fecioară

Profetizat: Is. 7,14: „Iată, fecioara va rămînea însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”

Implinit: Mat. 1,18-23: „Iată fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-i vor pune numele Emanuel (Care tîlmăcit înseamnă Dumnezeu este cu noi).”

7. Masacrul copiilor

Profetizat: Ier. 31,15: „Rahela își plînge copiii... pentru că nu mai sînt.”

Implinit: Mat. 2,18: „Un tipăt s-a auzit în Rama... Rahela își jelea copiii.”

8. Ioan Botezătorul — înaintemergătorul lui Hristos

Profetizat: Is. 40,3: „Un glas strigă în pustie: ‘Pregătiți calea Domnului.’”

Implinit: Mat. 3,3: „Ioan acesta este acela care fusese vestit prin proorocul Isaia cînd zice: ‘Iată glasul celui ce strigă în pustie: ‘Pregătiți calea Domnului.’”

9. Natura misiunii lui Hristos

Profetizat: Is. 61,1: „Duhul Domnului M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți.”

Implinit: Luca 4,15-21: „A venit în Nazaret... și I S-a dat cartea proorocului Isaia... Atunci a început să le

spună: ‘Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit.’”

10. Isus învață în Galileea

Profetizat: Is. 1,2: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali... Dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor. Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină.”

Implinit: Mat. 4,15-16: „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, în spre mare dincolo de Iordan, Galileea Neamurilor, norodul acesta care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină.”

11. Isus Profetul

Profetizat: Deut. 18,15: „Domnul Dumnezeu tău îți va ridica din mijlocul tău un profet dintre frații tăi.”

Implinit: Fapte 7,37: „Acest Moise a zis fiilor lui Israel: Domnul Dumnezeu vostru va ridica dintre frații voștri un prooroc ca mine.”

12. Isus ca Mare Medic

Profetizat: Is. 35,5-6: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor... atunci schiopul va fi vindecat.”

Implinit: Mat. 8,16-17: „Seara au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El prin cuvîntul Lui a scos din ei dururile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii.”

13. Vorbirea în parabole

Profetizat: Ps. 78,2: „Îmi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi.”

Implinit: Mat. 13,34-35: Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde și nu le vorbea deloc fără pildă.

14. Respins de propriul Său popor

Profetizat: Ps. 69,8: „Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fii mamei mele.”

Implinit: Ioan 1,10-11: „Dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.”

15. Intrarea triumfală în Ierusalim

Profetizat: Zah. 9,9-10: „Iată că Împăratul tău vine la tine... Și va stăpîni de la o mare la cealaltă și de la rîu pînă la marginile pămîntului.”

Implinit: Mat. 21,5: „Iată Împăratul tău vine la tine blind și călare pe un măgar.”

16. Ca Răscumpărător al Sionului

Profetizat: Is. 59,20: „Va veni un răscumpărător pentru Sion.”

Implinit: Rom. 11,26: „Izbăvitorul va veni din Sion.”

17. Și totuși este umil (smerit)

Profetizat: Zaharia 9,9: „Iată că Împăratul tău vine la tine. El este neprihănit și biruitor, smerit.”

Implinit: Mat. 11,29: „Căci Eu sînt blînd și smerit cu inima.“

18. Copiii I-au cîntat imnuri

Profetizat: Ps. 8,2: „Din gura copiilor și a celor ce sug Ți-ai scos o întăritură.“

Implinit: Mat. 21,15-16: „Copiii strigînd în templu și zicînd: „Osana Fiul lui David!“

19. Curățirea templului

Profetizat: Is. 56,7: „Căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele.“

Implinit: Marcu 11,17: Mat. 21,13: „Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate neamurile. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tilhari.“

20. Trădat de un ucenic

Profetizat: Ps. 41,9: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea, și care mîncă din pîinea mea, ridică și el călcîiul împotriva mea.“

Implinit: Mat. 27,12: „Dar n-a răspuns nimic.“

26. Scuiat de vrăjmașii Săi

Profetizat: Is. 50,6: „Nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuiări“. **Implinit:** Mat. 27,30: „Și scuiiau asupra Lui“.

27. Lovit cu nuliaua

Profetizat: Mica 5,1: „Judecătorul lui Israel este lovit cu nuliaua pe obraz“.

Implinit: Mat. 27,30: „Și luau trestia și-L băteau în cap“.

28. Torturat ca un criminal

Profetizat: Is. 50,6: Mi-am dat spattele înaintea celor ce Mă loveau“.

Implinit: Mat. 27,26: „Iar pe Isus a pus să-L bată cu mîiele“.

29. Lovit peste față

Profetizat: Pling. 3,30: „Să dea obrazul celui ce-l lovește“.

Implinit: Luca 22,64: „L-au legat la ochi, îl loveau peste față“.

35. Strigătul Său de pe cruce

Profetizat: Ps. 22,1: „Dumnezeule, Dumnezeule, pentru ce M-ai părăsit! Și pentru ce Te depărtezi fără să-Mi ajuți!“.

Implinit: Mat. 27,46: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit!“.

36. „Mi-e sete!“

Profetizat: Ps. 69,21; 22,15: „Și cînd Mi-e sete îmi dau să beau oțet“. „Mi se lipește limba de cerul gurii“.

Implinit: Ioan 19,28: „Ca să împlinească Scriptura a zis: „Mi-e sete!“

37. I-au dat să bea oțet

Profetizat: Ps. 69,21: „Și cînd Mi-e sete îmi dau să beau oțet“.

Implinit: Ioan 19,29: „Acolo era un vas plin cu oțet. Ostașii au pus într-o ramură de isop, un burete plin cu oțet și I l-au dus la gură“.

38. Pus alături de furi

Profetizat: Is. 50: „Împreună cu cei răi“.

cel mai mare profet

Implinit: Ioan 13,18: „Dar trebuie să se împlinească Scriptura care zice: „Cel ce mîncă pîine cu Mine a ridicat călcîiul împotriva Mea.“

21. Vîndut pe un preț

Profetizat: Zaharia 11,12: „Și Mi-au cîntărit ca plată trei zeci de arginți“.

Implinit: Mat. 26,15: „Ei i-au cîntărit treizeci de arginți“.

22. Cu ei s-a cumpărat un ogor

Profetizat: Zah. 11,13: „Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului, pentru ogor“.

Implinit: Mat. 27,3-8: „Și după ce s-au sfătuit au cumpărat cu banii aceia „Țarina Olarului“ ca loc pentru îngroparea străinilor.“

23. Părăsit de ucenic

Profetizat: Zah. 13,7: „Lovește pe Păstor și se vor risipi oile“.

Implinit: Mat. 26,31: „Atunci Isus le-a zis: „În noaptea aceasta toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire: căci este scris: „Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite“.

24. Îl urau fără motiv

Profetizat: Ps. 69,4: „Cei ce mă urăsc fără temeii sînt mai mulți decît perii capului meu“.

Implinit: Ioan 15,25: „Dar lucrul acesta s-a împlinit... „M-au urît fără temei“.

25. Tăcut în fața persecutorilor

Profetizat: Ps. 53,7: „N-a deschis gura deloc“.

30. Încoronat cu spini

Profetizat: Is. 52,13-14: „Iată Robul Meu... atît de schimonosît îl era fața, și atît de mult se deosebea înfățișarea Lui, de a fiilor oamenilor“.

Implinit: Mat. 27,29: „Au împletit o cunună de spini pe care I-au pus-o pe cap“.

31. Apoi răstignit pe Calvar

Profetizat: Ps. 22,16,17: „Mi-au străpuns mîinile și picioarele: toate oasele aș putea să Mi le număr“.

Implinit: Ioan 19,18: „Acolo a fost răstignit“.

32. Batjocorit pe cruce

Profetizat: Ps. 22,7: „Toți cei ce Mă văd, își bat joc de Mine. Își deschid gura, dau din cap“.

Implinit: Mat. 27,39-41: „Trecătorii își băteau joc de El. Preoții cei mai de seamă își băteau joc de El“.

33. Batjocorit pentru încrederea Sa în Tatăl

Profetizat: Ps. 22,8: „S-a încrezut în Domnul! Să-l mintuiască Domnul, și să-L izbăvească fiindcă-L iubește“.

Implinit: Mat. 27,41-43: „S-a încrezut în Dumnezeu, să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește!“.

34. Sorți pentru cămașa Sa

Profetizat: Ps. 22,18: „Își împart hainele Mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa Mea“.

Implinit: Ioan 19,23-24: „Ostașii... I-au luat hainele... Să n-o sfîșiem ci să tragem la sorți a cui să fie“.

Implinit: Marcu 15,27-28: „Împreună cu El au răstignit doi tilhari unul la dreapta și altul la stînga Lui“.

39. Coasta străpunsă

Profetizat: Zah. 12,10: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns“.

Implinit: Ioan 19,34: „Unul din ostași I-a străpuns coasta cu o sulță“.

40. Nici un os zdrobit

Profetizat: Ps. 34,20: „Toate oasele I le păzește, ca nici unul din ele să nu I se sfărîme“.

Implinit: Ioan 19,37: „Aceste lucruri s-au întîmplat ca să se împlinească Scriptura: „Nici unul din oasele Lui nu va fi sfărîmat“.

41. În ultimile Sale cuvinte S-a adresat lui Dumnezeu

Profetizat: Ps. 31,5: „În mîinile Tale îmi încredințez duhul: „Tu Mă vei izbăvi, Doamne Dumnezeule adevărat“.

Implinit: Luca 23,46: „Isus a strigat cu glas tare: „Tată, în mîinile Tale îmi încredințez Duhul“.

42. Isus a murit pentru păcatele noastre

Profetizat: Ps. 22,15: „M-ai adus în țărîna morții“.

Implinit: Ioan 19,30: „Cînd a luat oțetul a zis: „S-a isprăvit!“ Apoi Și-a plecat capul și Și-a dat duhul!“.

(Continuare în pag 16-a)

epistola

CAP. 9,24—28

„Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mină omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu“ (Evr. 9,24).

„După chipul adevăratului locaş“. Aşa cum am mai arătat în numerele precedente ale revistei noastre, expresia grecească „locul sfânt“ este la plural. Locaşul de închinare, sau chipul adevăratelor locuri de închinare sint identificate aici cu „cerul“. Cum Sanctuarul din ceruri este locul locuinţei lui Dumnezeu, desemnarea „Locului Sfânt“ sau mai corect a „Locurilor Sfinte“ ca fiind chiar cerul, are o importanţă deosebită. Noi vorbim adesea despre albastrul cerului, despre cerul înstelat, ca fiind locul unde locuiesc îngerii. Dar locul locuinţei lui Dumnezeu îl constituie chiar cerul.

Acolo S-a dus Mintuitorul, şi acolo stă El în prezenţa lui Dumnezeu, mijlocind pentru noi.

Înaintea lui Dumnezeu — sau „în prezenţa lui Dumnezeu“. Marele preot apărea înaintea lui Dumnezeu având un nor de fum de tămâie care-l acoperea „ca să nu moară“. În contrast cu aceasta, Domnul Hristos apare înaintea Tatălui fără nici un fel de nor acoperitor.

Importanţa acestui fapt n-ar trebui să ne scape. Însemnătatea acestei afirmaţii nu este aceea că Domnul Hristos stătea înaintea Tatălui privindu-L, ci aceea că El se prezenta înaintea lui Dumnezeu pentru o anumită lucrare. Domnul Hristos stătea înaintea Tatălui, pentru noi. Această înfăţişare a Sa înaintea Tatălui a avut loc după ce El S-a reintors de pe pământ, terminând lucrarea ce I-a fost dat s-o facă. El S-a prezentat înaintea lui Dumnezeu ca să audă cuvintele de aprobare şi să I

Se dea asigurarea că sacrificiul Său a fost acceptat. Lucrarea Sa trebuia să treacă proba unei cercetări atente. Ca al doilea Adam, El a trecut printr-o încercare înfinit mai severă decât primul Adam, şi acum El Se prezintă în mod oficial înaintea lui Dumnezeu, reprezentînd pe om. În acceptarea de către Dumnezeu a sacrificiului Domnului Hristos, stă destinul păcătosului. Dacă El şi sacrificiul Său este acceptat, atunci şi păcătosul este primit în Isus Hristos.

Dar mai mult decât atât. Domnul Hristos apare în mod permanent, continuu înaintea feţei lui Dumnezeu, în favoarea noastră şi în locul nostru. Noi sintem cei care ar fi trebuit să fim puşi sub lupă, să fim cercetaţi. Am putea noi oare să stăm în faţa unei cercetări a lui Dumnezeu? Am putea noi oare să stăm înaintea lui Dumnezeu în timp ce Acesta ar arunca asupra noastră întreaga lumină a cerului? Noi vom putea însă numai dacă Domnul Hristos ar sta pentru noi înaintea Tatălui, şi trebuie să admitem că nu există nici o altă posibilitate.

Şi aici stă importanţa şi slava acestui „acum“ din textul nostru. Acesta este veşnicul acum, nu numai ca un punct situat undeva în timp, ci ca o continuă prezenţă a Sa înaintea Tatălui, pentru noi, în favoarea noastră. El se înfăţişează „acum“, şi El se înfăţişează continuu înaintea Lui pentru noi.

Apostolul Pavel subliniază gîndul că Domnul Hristos funcţionează deja ca Mare Preot. El apelează la cititorii Săi, ca aceştia să înceteze a mai avea vreo dependenţă de vechiul sistem levitic şi să profite pe deplin

către evrei

de avantajele și slăvitele privilegii ale noului legământ.

Unii teologi cum ar fi și Delitzsch, susțin că construcția grecească „S-a înfățișat”, nu poate fi folosită pentru a înfățișa o acțiune continuă, căci ea nu poate să însemne decât o singură înfățișare și nimic mai mult. Ei însă admit că, în sine, expresia nu reprezintă o continuă prezentare a Domnului Hristos înaintea Tatălui, ci că fără înțeles expresia se referă la continua prezentare a noii dispensațiunii (incepând odată cu înțarea Domnului Hristos în ceruri), în contrast cu trecutul tipic, ceremonial. Acest „nou” deci, nu este un timp izolat, ci începutul unor acțiuni continui, activitatea Domnului Hristos în favoarea noastră, înaintea Tatălui, constând într-o continuă prezentare a Sa, ca Cel care a murit pentru păcatele noastre și care S-a înălțat iarăși la Tatăl, pentru îndreptățirea și mântuirea noastră. (Comentarii la Evrei/vol.2/ p. 8-128).

Înfățișarea Domnului Hristos înaintea Tatălui nu vizează deci „un timp izolat”, ci așa cum am mai amintit, o lungă serie de înfățișări, o prezentare continuă a Domnului Hristos ca fiind Cel care a murit pentru păcatele noastre și a înviat iarăși pentru îndreptățirea noastră.

În contrast cu marele preot ce făcea slujba în Sanctuarul pămîntesc, (vezi v. 8) și care putea apărea numai în prezența manifestării Dumnezeirii (Shechina) dintre cei doi heruvimi ce străjuiau Milostivitorul, Domnul Hristos S-a înfățișat înaintea Tatălui. Aici, El mijlocește pentru noi (cap. 7,25). Căci „dacă cineva a păcătuit, avem

la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit” (1 Ioan 2,1).

Obiectul final al intrării Sale, ca Mare Preot și jertfă, în locurile cerești, este acela de a Se înfățișa acolo înaintea Tatălui pentru noi, prezentând în favoarea noastră nu o jertfă atotcuprinzătoare și nici una de o eficiență pasageră, trecătoare, sau care să fie nevoie a fi repetată, ci S-a prezentat pe Sine, a prezentat propria Sa persoană ca o jertfă totdeauna prezentă, ca o jertfă de ispășire totdeauna valabilă. Și acest obiectiv se dobîndește odată pentru totdeauna.

Versetete 25—26 : „Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot, care intră în fiecare an în Lozul prea sfînt cu un singe, care nu este al lui; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.”

Preoții din vechiul așezămînt, intrau zilnic în prima despărțitură (Sfînta) a Cortului Întîlnirii, sau a Templului de mai tirziu. Marele preot intra odată pe an, în Ziua cea Mare a Ispășirii, în Sfînta Sfîntelor, aducînd jertfe de viței și țapi. Dar Domnul Hristos nu avea să Se ofere mereu ca jertfă. Această informație este dată avînd în vedere versetul 24, unde se face declarația că Domnul Hristos Se înfățișează înaintea Tatălui nu numai 'odată' ci, așa cum remarcă Delitzsch, „într-o lungă serie” de înfățișări înaintea Tatălui. Deci fără să limiteze, și nici n-ar fi posibil a limita înfățișarea „Fiului” înaintea

„Tatălui” la o singură dată. Căci deși El se înfățișează mereu înaintea Tatălui, El a murit totuși o singură dată și deci jertfa Sa ispășitoare a fost adusă odată pentru totdeauna. Jertfa Sa, deși unică, are o valabilitate perpetuă și durează veșnic, chiar atunci cînd se va consuma valoarea ei mintuitoare, ea va rămîne veșnic monument al iubirii divine. Purtînd în trupul Său singele ispășitor, El îl prezintă „ca jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu” (Rom. 12,1).

„Pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor”, sau mai corect, la „consumarea veacurilor”. Există o opinie generală, cum că această expresie, face referire la manifestarea în trup a Domnului Hristos, la întruparea Sa, la venirea Sa ca prunc în ieslea Betleemului. Este ceva diferit de cele ce spune tot apostolul Pavel în Evr. 1,2 „...la sfîrșitul acestor zile”, care însemnează ultima perioadă de timp a veacului prezent atunci, în timp ce această expresie însemnează consumarea sau terminarea unei serii de veacuri, care au ajuns, în cele din urmă, la un apogeu. Toate veacurile trecute, au fost veacurile ce au pregătit momentul revenirii Domnului; toate au făcut referire și au vizat acest eveniment, și au o importanță a lor numai în măsura în care ele marchează drumul spre o consumare, spre o împlinire a evenimentului. Și acum, acesta s-a împlinit. Domnul Hristos a venit, și noi ocazii, un nou veac, o nouă perioadă de timp a început. Această venire a Domnului Hristos pentru a „șterge păcatul prin jertfa Sa”, este în contrast cu venirea Sa de „a doua oară, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă” (v. 28). Da! Domnul Hristos a venit spre a „mîntui pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1,21), căci El a fost „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1,29). Vezi de asemenea și Isaia 53,6; 1 Petru 2,24; Dan. 9,24; Evr. 9,23.

Versetete 27-28 „Și, după cum oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar

după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă“.

Oamenii mor și după aceasta ei așteaptă acolo, în pulberea pămîntului trimbița învierii și răsplata vieții lor. Domnul Hristos a murit și El o singură dată și după moartea Sa, urmează judecata. Nu imediat, ci cînd El se va arăta „a doua oară“. Iar celor ce-L așteaptă. El va veni să „le aducă“ mîntuirea.

Aceasta, fără îndoială, este în armonie cu înfățișarea marelui preot care, după terminarea serviciului în ziua cea mare a „Ispășirii“, ieșea din Sfînta Sfintelor (Lev. 16,24). Cînd Domnul Hristos vine pentru a doua oară, El va veni pentru a aduce mîntuire celor ce-L așteaptă. Pentru ceilalți care nu au așteptat venirea Sa, este numai drept ca El să nu le poată fi Mîntuitor. (Mat. 25,31; Lev. 23,29).

Le este rînduit, gr. **Apojeimai** (le este rezervat). Să comparăm folosirea acestei expresii în Luca 19,20; Col. 1,5; 2 Tim. 4,8. Menționarea faptului că Domnul Hristos S-a adus jertfă, a murit, odată, se pare că sugerează faptul că oamenii mor odată, ca urmare a faptului că Adam a păcătuit, că plata păcatului este moarte și că moartea a trecut deci la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit (Rom. 5,12).

Afirmația că „oamenilor le este rînduit să moară o singură dată“, nu contrazice faptul că dacă viața lor de ascultare și conformare voinței divine este cea dorită de Dumnezeu, ei nu vor muri veșnic (Apoc. 20,15). Ci aici se face referire la moartea ce este „plata păcatului“.

„Hristos... S-a adus jertfă“. Unii consideră aceste cuvinte ca fiind o declarație unică. Ni se spune că Domnul Hristos S-a adus jertfă singur; de bună voie, sau cum redau alte traduceri acest verset, „Domnul Hristos a fost oferit ca jertfă“. Ne întrebăm atunci pe bună dreptate, de către Cine a fost El oferit? Este oare posibil ca Dom-

nul Hristos Să Se aducă jertfă și în același timp să fie și oferit ca jertfă?

Considerăm această declarație ca fiind paralelă cu aceea în care ni se spune că Domnul Hristos „S-a dat pe Sine însuși“ (Gal. 1,4) și de asemenea că Dumnezeu a iubit în așa măsură lumea, încît „a dat pe Fiul Său“ (Ioan 3,16). Aceste declarații ale Sfintelor Scripturi, nu sînt în contradicție. Căci Isaac a putut foarte bine să fie de acord ca tatăl său să-l lege și să-l așeze pe altarul de jertfă, consimțind de bună voie să se aducă jertfă. Dar Abraam a fost cel care oferea pe Isaac. Nu găsim deci, nici o contradicție în acest act, care ilustrează foarte bine cum Domnul Hristos „S-a dat pe Sine însuși“ și totuși El a fost „dat“, a fost oferit de Tatăl.

Domnul Hristos a fost oferit pentru ca „să poarte păcatele multora“. Expresia este luată din Is. 53,12, și prezintă pe Domnul Hristos ca un purtător de păcate, un purtător al păcatelor tuturor, ca să facă ispășire pentru ele și pentru a infringe pe Satana și păcatul

aici pe pămînt și apoi să urce Golgota pentru a ne deschide un drum spre mîntuirea cea veșnică. Apostolul Petru subliniază faptul că „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire“ (1 Petru 2,24). Cînd Domnul va veni a doua oară, El nu va mai purta păcatele nimănui. El va veni în afara păcatului, desăvîrșind lucrarea ispășirii pentru noi și în favoarea noastră.

„Nu în vederea păcatului“, sau „fără păcat“. Această afirmație este în contrast cu declarația de mai înainte „ca să poarte păcatele lumii“. La prima Sa venire, Domnul Hristos a luat asupra Sa păcatele noastre ale tuturor (1 Ioan 2,2). Căci El, L-a „făcut păcat pentru noi, ca noi să putem fi neprihănirea lui Dumnezeu în El“ (1 Cor. 5,21). Dar atunci cînd El se va arăta a doua oară, lucrarea de mîntuire este încheiată și deci nu va mai veni „în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă“.

EXEGET

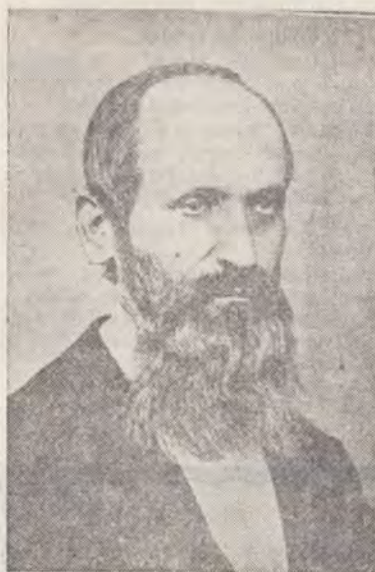
*

„În acceptarea de către Dumnezeu a sacrificiului Domnului Hristos, stă destinul păcăto-sului“.

*

M. B. Czechowski în România

După ce ne-am ocupat de diferitele aspecte ale vieții, personalității și activității pastorului Mihail Belina Czechowski, în capitolul de față ne vom ocupa de activitatea lui în țara noastră. Istoria Bisericii Advente din România, este legată de numele și activitatea din ultima perioadă a vieții sale a acestui bărbat, el fiind vocea care a făcut să revie lumina Evangheliei și adevărilor ei în inimile și viața acelor care au ascultat Cuvîntul. Căci pentru Biserica Adventă din România și pentru lucrarea ei, pentru istoria ei, numele pastorului M. B. Czechowski rămîne legat de renașterea speranței advente în aceste frumoase plaiuri românești.

Fratele Jean Vuilleumier, în lucrarea sa „Premiers Jours de l'oeuvre en Europe” a scris referitor la M. B. Czechowski: „Ultima scrisoare a lui Czechowski, pe care o avem, este datată 15 decembrie 1868, Salin, departamentul Juras. Ea este adresată lui A. Vuilleumier. În această scrisoare nu este nici un semn de asprime, sau supărare, ci este o scrisoare care inspiră încredere... El scria despre niște probleme financiare... despre niște datorii ce nu puteau fi plătite... despre moartea soriei Butler... El menționează de asemenea că locuința lui este sub un acoperiș... Tonul scri-

sorii degajă un simțămînt de tristă resemnare dureroasă. El simte apropierea unei catastrofe și tremură la gîndul că Satana ar putea avea un avantaj. Mai tîrziu își face apariția la Tramelan, iar de aici la Bâle... Fratele și sora A. Vuilleumier i-a văzut plecînd din Bienne... De aici n-a mai dat nici un semn de viață. Cîțiva ani mai tîrziu, unele scrisori din România informau pe surorile Pigueron, mama și fiica ei, că el, M. B. Czechowski a organizat în această țară o mică grupă de credincioși adventiști.¹⁾

Mai înainte de a merge mai departe, aș dori să subliniez următoarele: Este cunoscut faptul că M. B. Czechowski a publicat, în limba franceză revista: „L'Evangile Eternel”. Colecția anilor 1866—1868, o avem și noi în biblioteca noastră, colecție pe care regretatul frate P. P. Paulini a adus-o cu sine din Elveția, unde așa cum știm, între anii 1927—1932 a fost președinte al Uniunii adventiste de acolo. Este interesant de reținut faptul că fratele M. B. Czechowski, în calitate sa de redactor al acestei reviste a publicat o serie de afirmații în legătură cu viața României de atunci, spunînd printre altele: „A conduce poporul cu dragoste și după dreptate, însemnează a aduce binecuvîntările cerului asupra țării tale. Dar a lua, a înfringe, a scoate prietenia și libertatea de conștiință din inima oamenilor, aceasta fără a-i convinge de greșelile lor, este ca și cînd am smulge soarele din univers.”²⁾ Această preocupare a lui Czechowski de problemele acelor timpuri, preocupare în care era prezentă și România, îndreptățește pe cercetătorul acelor pagini de istorie, să tragă concluzia că prezența lui Czechowski în România începînd din anii 1869—1870, n-a fost rezultatul hazardului, ci o acțiune condusă de Duhul Sfînt.

Este un fapt recunoscut acela că M. B. Czechowski întreținea o vastă corespondență cu mulți dintre prietenii și rudele sale, sau cu cei ce i-au finanțat revenirea în Europa, așa cum am văzut cu scrisorile publicate în „World's Crisis” și anume, cu „Scrisorile din Ungaria” și „Scrisorile Transilvane” în care am putut vedea prezența lui la Budapesta și apoi la Cluj, Turda, etc. Deși nu s-a găsit pînă acum nici o scrisoare a sa din Pitești, care să confirme

prezența și activitatea lui în aceste locuri, cu excepția scrisorilor adresate soriei Pigueron, imediat după 1870, avem totuși dovezi ale prezenței și activității lui Czechowski în România, din rapoartele și articolele scrise de bărbați cu răspundere în Biserica Adventă de atunci. Astfel, fr. G. I. Butler, președintele Conferinței Generale A.Z.S. scria în 1884: „Am petrecut patru zile la Pitești, un oraș din România. În această regiune, adevărul a fost predicat cu circa doisprezece sau cincisprezece ani în urmă, adevăr ce a fost primit de către un grup de persoane. Ca rezultat al acestei predicări, am găsit pe fratele Toma G. Aslan, și mulți alți prieteni păzitori ai poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus.”³⁾

În anul 1931, fr. P. H. Hermann scria: „România este prima țară din sud-vestul Europei și a patra țară din Europa, în care a ajuns solia adventă. Același evangelist polonez, care a venit din America în Elveția, în anul 1864, răspîndind solia adventă pentru prima dată în Europa, a venit de asemenea și în România. Pitești a fost primul oraș din România în care s-a vestit acest adevăr și de unde s-a răspîndit în toată țara... În revista franceză „Les Signes des Temps” din 1881, s-a publicat următorul raport al lucrării advente din România: „Noi am auzit de asemenea despre solia ingerului al treilea din Apoc. 14,6—12, unde este descoperită glorioasa revenire a Domnului Hristos de a doua oară... În Comunitatea din localitate sint treisprezece membri botezați.”⁴⁾

Fratele Robert Gerber, fostul trezorer al Diviziunii Sud-Europene, scria în lucrarea sa: „Die geschichte der Adventbewegung in Europa”... „După ce M. B. Czechowski a predicat Evanghelia în Italia și Elveția el a mers în România, unde a lucrat în mod deosebit în orașul Pitești... Aceasta a avut loc prin anul 1870.”⁵⁾

Jules Robert, un cunoscut pionier al lucrării advente în Elveția, scria în 1937: „Un polonez... M. B. Czechowski pe nume, a plecat în România după 1868, unde a mers în lucrarea sa de predicare a Evangheliei.”⁶⁾

Dar documentul cel mai puternic care stabilește prezența lui M. B. Czechowski în Pitești, a fost descoperit nu de mult în arhiva orașului Pitești. De acesta ne vom ocu-

pa în numărul viitor al revistei noastre.

Cele relatate mai sus, declarațiile epocii, înfățișează faptul că acest vestitor al Evangheliei a activat în țara noastră. Scrisorile transilvane ne ajută în trasarea drumului de unde și pe unde a sosit la noi acest mare bărbat. Așa cum am mai spus în articolele anterioare, datorită acestor scrisori noi va trebui să refacem traseul venirii în România, la Pitești, a fr. M. B. Czechowski.

Ne este cunoscut faptul că veșnic neliniștita istorie a acestui bărbat a lui Dumnezeu, a avut darul de a trezi pe oameni, de a-i face să se orienteze în probleme de o covârșitoare importanță. În ceea ce ne privește, evenimentele finale ale vieții sale, aruncă o lumină asupra personalității sale, asupra structurii sale... asupra focului ce ardea, cu stăruință — desigur cu intensități diferite în ființa sa, dar care și-a îndeplinit lucrarea ce și-o asumase așa cum timpul, posibilitățile și pregătirea sa i-au îngăduit.

D. Popa

1. J. Vuilleumier : „Primii ani ai lucrării în Europa” pag. 14-15. Material citat de J. Frei în „Servir” Nr. 1-4/1967.
2. M.B. Czechowski — „L'Evangile Eternel” vol. II/Nr. 20/15 mai 1866.
3. G. I. Butler : „Les Signes des Temps” — Anul 8/Nr. 11/mai 1884 pag. 38.
4. P. H. Hermann : „Gazeta Slujbașilor” Nr. 3/Anul 1/1931/Pag. 38.
5. Robert Gerber : „Die geschichte der Advent bewegung in Europa”, pag. 161. Manuseris păstrat de fr. Berner la Berna.
6. Jules Robert : „Missionary Review” nr. 6/Anul XVII/1937/pag. 5-6.

* * *

ISUS
cel
mai
mare
profet!

(Urmare din pag. 11-a)

43. Moartea Sa a fost de bună voie
Profetizat : Is. 53,11 : „Va vedea
rodul muncii sufletului Lui și Se
va înviora... Și va lua asupra Lui
povara nelegiuirilor lor”.

Implinit : Ioan 10,18 : „Nimeni nu
Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la
Mine. Am putere s-o dau și am
putere s-o iau iarăși”.

44. Isus Și-a încheiat lucrarea
Profetizat : Ps. 22,31 : „Aceștia vor
veni și vor vesti dreptatea Lui.
Vor vesti lucrarea Lui poporului
care se va naște”.

Implinit : Evr. 10,14 : „Căci prin-
tr-o singură jertfă El a făcut de-
săvârșiți pentru totdeauna pe cei
ce sint sfințiți.

45. Ingropat în mormintul unui
bogat

Profetizat : Is. 53,9 : „Groapa Lui a
fost pusă între cei răi și mormintul
la un loc cu cel bogat”.

Implinit : Mat. 27,57-60 : „A venit
un om bogat din Arimatea, numit
Iosif... și a cerut trupul lui Isus...
L-a pus într-un mormint nou al lui
însuși pe care-l săpase în stîncă”.

49. Moartea Sa o jertfă pentru
toți

Profetizat : Is. 53,10 : „Își va da
viața ca jertfă pentru păcat”.

Implinit : Marcu 10,45 : „Căci Fiul
omului a venit... să-și dea viața
ca răscumpărare pentru mulți”.

50. Înălțat la ceruri

Profetizat : Ps. 24,7-10 : „Ridicați-vă
capetele, ridicați-vă porți veșnice
ca să intre Împăratul slavei”.

Implinit : Fapte 1,9 : „După ce a
spus aceste lucruri, pe cînd se uitau
ei la El, S-a înălțat la cer și un
nor L-a ascuns de ochii lor”.

51. La tronul Tatălui ca Mare
Preot

Profetizat : Zah. 6,13 : „Va purta
podoabă împărătească, va șede și
va stăpîni pe scaunul Lui de domnie,
va fi Preot pe scaunul Lui de
domnie.”

„Va vedea
rodul muncii
sufletului Lui
și Se va înviora.”

Is. 53,11

46. Învierea Sa — o biruință

Profetizat : Ps. 16,10 : „Căci nu vei
lăsa sufletul Meu în locuința mor-
ților, nu vei îngădui ca Preaiubițul
Tău să vadă putrezirea.”

Implinit : Fapte 2,30-31 : „Sufletul
Lui nu va fi lăsat în Locuința mor-
ților și trupul Lui nu va vedea
putrezirea.”

47. Înviat în a treia zi

Profetizat : Osea 6,2 : „A treia zi
ne va scula și vom trăi înaintea
Lui”.

Implinit : Marcu 8,31 : „Atunci a
inceput să-i învețe că Fiul omului
trebuie să pătîmească mult... să fie
omorît și după trei zile să învieze”.

48. În moarte n-a văzut putre-
zirea

Profetizat : Ps. 16,10 : „Căci nu vei
lăsa sufletul Meu în locuința mor-
ților, nu vei îngădui ca Preaiubițul
Tău să vadă putrezirea”.

Implinit : Fapte 13,35-37 : „Nu vei
îngădui ca Sfîntul Tău să vadă pu-
trezirea”.

Implinit : Evr. 8,1-2 : „Avem un
Mare Preot care S-a așezat la
dreapta scaunului de domnie al
Măririi, în ceruri”.

52. Mijlocește pentru noi

Profetizat : Is. 63,12 : „A purtat
păcatele multora și S-a rugat pentru
cei vinovați”.

Implinit : Evr. 7,25 : „Pentru că
trăiește pururea ca să mijlocească
pentru ei.”

Și astfel, dintr-o poziție domi-
nantă a secolelor Isus Hristos a dat
servilor Săi amănuntele vieții și acti-
vității Sale. În acest tablou există
atît umbra cît și strălucirea. Ca o
întropare vie a profeției, El merge
neînfricat și maiestos către o totală
împlinire.

C. Adv.

Hristos,

jertfa supremă

Hristos S-a identificat cu nevoile păcătoșului, cu interesele și grijile lui. El S-a făcut una cu noi luînd asupra Sa natura noastră omenească, pentru ca noi să putem deveni una cu El în Duhul. Isus dorește ca noi să spunem bun venit Duhului Său în inimile noastre pentru ca El să ne facă părtași unității care există între persoanele Dumnezeirii. Ghetsemani a demonstrat în cel mai înalt grad această unitate.

Biblia echivalează necredința cu păcatul. Pavel spune: „Acela care se îndoieste este condamnat... tot ce nu vine din încredințare există păcat” (Rom. 14,23). În cartea „Patriarhi și Profeți” serva Domnului scrie: „Eva a crezut cu adevărat cuvintele lui Satana, dar această credință a ei n-a salvat-o de pedeapsa păcatului. Ea n-a crezut cuvintele lui Dumnezeu și acest fapt a făcut-o să cadă.” Adam s-a împărțit și el de îndoiala ei, deoarece a „gîndit că cuvintele șarpelui cel viclean n-ar putea fi oare adevărate?” (P.P. 55—57). Israel la hotarele Canaanului „n-a putut intra din cauza necredinței.” (Evr. 3,19). Iar necredința care neglijează să facă pregătirea necesară pentru Ploaia cea Tîrzie va închide cu siguranță ușa Canaanului făgăduit. Idolatrizarea de sine se clădește totdeauna prin necredință. Omul alege fie să creadă, fie să nu creadă. Neștiința voită își înalță părerile mai presus de „Un așa zice Domnul”; neștiința voită, duce la neascultare voită.

„În ceea ce privește pe cei supuși cercării, totul depinde de dreapta folosire a voinței” (S.C. 47). „Toate ființele responsabile ocupă un tron. Păcătoșul este arbitru propriului său destin. În ultimă instanță hotăririle lui sînt finale. Nici chiar Dumnezeu nu invalidează voința sau puterea ei. Dacă păcătoșul refuză să ia o hotărîre, imediat Satana ocupă tronul de la care el abdică. Credința îl va face una în duh cu Hristos, iar îndoiala îl va face una cu duhul cel rău. Ție îți

revine datoria de a-ți supune voința ta voinței lui Hristos; întreaga ta ființă va fi adusă atunci sub stăpînirea Duhului lui Hristos” (5T/513—514).

Unii socotesc că Duhul Sfînt le va lua în stăpînire viața dacă rămîn pasivi. Ce înșelăciune subtilă! Duhul Sfînt nu uzurpă funcția voinței. El mai degrabă cooperează la întărirea voinței pentru îndeplinirea dreptății. „Dacă ar fi posibil că Duhul Sfînt să forțeze cu o intensitate de o sută de ori mai mare asupra ta... nu te-ar face creștin. Voința ta trebuie să fie așezată de partea voinței lui Dumnezeu. Prin tine însuși nu ești în stare să aduci

---

PASTOR Dumitrescu Nelu

---

planurile, dorințele și înclinațiile în supunere față de voința lui Dumnezeu. Dar dacă vrei să crești, Dumnezeu va împlini această lucrare pentru tine” (M.B./12). Nu contează cît de slabă îți este voința, căci puterea supremă a Duhului Sfînt întărește orice hotărîre sfîntă la care te faci părtaș.

Nimeni n-a avut de luat o hotărîre mai grea decît Domnul Isus. Cînd a intrat în Ghetsemani, El a dat expresie luptei care se dezlănțuise în sufletul Său. „Sufletul Meu este întristat de moarte” (Mat. 26,38). „El S-a simțit în pragul despărțirii de Tatăl Său prin abisul păcatului, cel atît de adînc, atît de întunecat, încît Duhul Său S-a cutremurat” (R.H./9 oct. 1888). „Sufletul Său în agonie... a pus în mișcare întreg cerul. Ei au văzut pe Domnul lor înconjurat de forțele legiunilor Satanei, iar natura Sa omenească, împovărată cu o spaimă îngrozitoare” (S.T./9 dec. 1897).

El venise să biruiască porțile iadului, să răstoarne tronul Satanei. Hristos încă nu băuse pînă la fund paharul încercărilor Sale, încă nu pășise în fața judecătorilor Săi și

să fie astfel obligat să suporte mărturiile false, tribunalele, judecata mai marilor neamului Său și a puterii romane, smulgerea părului și scuipatul murdar. Încă nu sosise momentul biciuirilor brutale. El se dăduse înapoi la vederea torturilor celor judecați și condamnați. Nimeni nu-l putea constrînge să ia asupra-Și pedeapsa pe care n-o merita. „Dacă este cu puțință” — cît de mult a străpuns rugăciunea lui Hristos Cel chinuit, inima dragostei Infinite. Dar din ceruri n-a venit nici un răspuns așa cum a venit la botezul Său. Tăcerea lui Dumnezeu a vorbit Mîntuitorului suferind: „Imposibil!”

În Ghetsemani au fost două voințe, a Tatălui și a Fiului. Va refuza Isus supunerea, sau va oferi Tatălui o voință predată? Iată paharul tainic tremurînd în mîna Lui... rănile și plîngerile a generații de păcătoși se înălțau pînă la El și hotărîrea a fost luată. El va mîntui pe păcătoș oricît L-ar costa aceasta. Prin cuvintele „Nu voia Mea ci a Ta” (Luca 22,42) Hristos a oferit jertfa supremă, o voință supusă! Voința predată constituie esența ascultării. Cînd Isus a acceptat voința lui Dumnezeu. El a sacrificat-o pe a Sa. Acum a rămas numai o voință — aceea a lui Dumnezeu. Imediat un înger a venit să slujească pe Domnul nostru căzut la pămînt, nu pentru a scuti pe Acest Prinț al suferințelor de consacrarea Sa, ci pentru a-L întări să îndeplinească ceea ce voia să facă.

Odată trecută criza din Ghetsemani, Domnul nostru avea de făcut față Calvarului. Atîrnînd pe cruce, Hristos era Evanghelia. Sigiliul cerului a fost pus pe ispășirea lui Hristos. Jertfa Sa este îndestulătoare în orice privință. Legea și profetii anticipează crucea; Noul Testament, o interpretează. Există un mare adevăr central... „Hristos și El răstignit”. Orice alt adevăr este investit cu influența și puterea corespunzătoare, cu legătura față de această temă. Cu cît

vor înțelege slujitorii Săi mai clar pe Hristos, și vor căuta Duhul Său, cu atât mai puternic vor predica adevărul simplu al cărui centru este Hristos. Acest sfat care se adresează în mod deosebit slujitorilor lui Dumnezeu, se aplică fiecărui copil al lui Dumnezeu.

Păcatul a făcut necesară răstignirea. Păcătosul a fost sub sentința morții, pentru călcarea Legii lui Dumnezeu, ca un răzvrătit; din cauza aceasta trebuia să moară un înlocuitor pentru păcătos. Cine putea evalua vinovăția sa? Măsura răspunderii păcătosului poate fi cunoscută numai prin crucea de pe Calvar. Crucea lărgeste pentru noi înțelegerea lui Dumnezeu. „Nici un suflet nu cunoaște ce este Dumnezeu, pînă cînd nu se vede așa cum este în lumina crucii de pe Calvar“ (R.H./26 febr. 1895).

Pe cruce Isus a plătit totul; păcătosul nu are nevoie de nimic mai mult; Dumnezeu nu dorește nimic mai mult; dreptatea nu cere adăuga nimic în plus. Batjocura și mizeria, durerea de cap și cea de inimă, spini și cuiele — El le-a suferit pe toate. Tot ce a fost necesar pentru o ispășire totală, El a înfăptuit. Și pentru toată veșnicia, slava și lauda aparțin Lui. Dar, mulțumim lui Dumnezeu, că avantajele ne aparțin nouă acum și pentru toată veșnicia. Primindu-le prin credință ele devin ale noastre. În cele din urmă toți vor vedea că „nimeni nu va avea scuză, n-a fost necesar să fie pierdut cineva“ (1 SM/96). Fărădelegile fiecărui păcătos au fost pedepsite în Hristos. Ele au fost așezate asupra Nevinovatului purtător de păcate ca și cînd ar fi fost ale Sale proprii. Isus „a purtat chiar și vinovăția lui Caiafa cunoscînd fățărnicia care era în sufletul lui“ (5 B.C./105). Hristos a cîștigat și pentru el mîntuirea, însă îndoiala lui a respins-o. Cît de tragic este acest fapt!

Zi după zi cînd Hristos își trăia viața sub călăuzirea Duhului Sfînt, avea în suflet asigurarea primirii, dar El n-a putut pretinde victoria finală înainte de a face față oricărei încercări și de a suporta orice ispită pe care Satana ar fi putut-o inventa. Pentru Isus un singur pas greșit ar fi putut anihila înregul Plan de Mîntuire. Hristos a luat asupra-și riscul infinit de a conșimți și lupta cu vrăjmașul. „Un diavol disperat n-a lăsat nimic ne-

făcut. Agenții Satanei s-au unit cu cei răi pentru a-i influența să creadă că Hristos este capul păcătoșilor. Niciodată n-a fost un eveniment tratat într-un mod atât de inuman. În adevăr, Hristos a fost Prințul suferinșilor“ (D.A. 760, 710, 752).

Satana a încercat cu disperare să evite răspunderea uciderii lui Isus. Amăgirile Satanei erau îndepărate supravegheate de către locuitorii lumilor necăzute, în timp ce, în mod deghizat, lucra într-un așa mod încît socotea el că probabil nu va fi descoperit. Însă Satana s-a înșelat. Deghizarea lui a fost demascată... El s-a descoperit ca un criminal. Ofensa a făcut pe ingeri să tremure de oroare și a rupt pentru totdeauna ultima legătură de simpatie care exista între Satana și ființele cerești.

Nimeni nu poate înțelege însemnătatea morții înlocuitoare a lui Hristos fără o apreciere a sfințeniei Legii lui Dumnezeu. Mărturiile fac clar lucrul acesta: „Numai aceia care recunosc cerința obligatorie a Legii Morale pot explica natura ispășirii“ (1 SM/229). Pe cruce Hristos a suferit moartea de dincolo de moarte... „Hristos a suferit moartea care a fost hotărîtă asupra călcătorilor Legii lui Dumnezeu“ (5 B.C./1103). Luînd locul păcătosului în Univers, „Purtătorul poverilor noastre suportă minia dreptății divine și pentru tine S-a făcut păcat“ (D.A./756).

Nu este nevoie de nici o altă dovadă că „ura lui Dumnezeu contra păcatului este neîmpăcată și categorică“ (R.H/8 febr. 1898) decît moartea umilitoare a lui Hristos. Dreptatea de neîmpăcat a lui Dumnezeu iluminează crucea: „Domnul oștirilor a suferit împreună cu Fiul Său; dar n-a ocolit nici o frîntură din pedeapsă“ (5T/12 iulie 1899). Toate săgețile durerii au atins marea Sa inimă iubitoare. Fără îndoială că... Însuși Dumnezeu a fost răstignit cu Hristos... „Cînd Hristos în agonia Sa expiatoare pe cruce, a strigat: 's-a sfîrșit!' o izbucnire de biruință a străbătut prin toate lumile“ (P.P. 70).

Moartea lui Hristos a zdruncinat temeliele împărăției lui Satana. Moartea Fiului lui Dumnezeu a făcut ca moartea Satanei să fie inevitabilă.

Crucea condamnă cu dublă vinovăție pe aceia pe care nu-i liberează. Ei trebuie să moară pentru păcatele săvîrșite ca și pentru faptul

că au refuzat mîntuirea cîștigată atât de scump. Domnul nostru declară: „Toți cei care Mă urăsc, iubesc moartea“ (Prov. 8,36).

Tatăl nostru cerească iubește pe fiecare din copiii Săi de pe pămînt. Ispășirea lui Hristos a fost reflecția iubirii lui Dumnezeu. Calvarul reprezentînd încoronarea lucrării Sale. Niciodată acest dar nu va putea fi depășit, niciodată nu poate El dărui o adîncime mai bogată a iubirii Sale. Sub impulsul puternic al acestei iubiri... Isus a luat locul nostru în Univers. Și ce binefacere ne-a fost oferită! „În virtutea acestei ispășiri, El are putere să ofere credinciosului îndreptățirea desăvîrșită“ (7 BC/924. 925). „Ispășirea Sa oferă remediul divin pentru tratarea păcatului. Este mijlocul rînduit de cer prin care dreptatea lui Hristos poate fi nu numai asupra noastră, ci și în inimile și caracterele noastre“.

„Nu suferința corporală a fost aceea care a pus capăt atât de repede vieții lui Hristos pe cruce. Simțămîntul despărțirii de Tatăl Său a fost acela care l-a sfîșiat inima. Chiar și îndoielile au asaltat pe muribundul Fiul al lui Dumnezeu. Răscumpărătorul nostru S-a prins de dovezile care îl întăriseră și pînă atunci. El a trebuit să se încreadă în Dumnezeu numai prin credință“ (Suferințele lui Hristos, p. 35—38).

Cu respect și teamă sfîntă să ne apropiem de cruce. Va schimba această încoronare hotărîrea Sa? Va putea oare strînsoarea morții să-I slăbească credința? Respirația Sa neregulată și nevoia Sa de aer pe care o manifestă, ne spune că sfîrșitul Lui este aproape. A urmat un strigăt pătrunzător și agonizant, și Fiul lui Dumnezeu și-a dat duhul. El a murit cu inima sfîșiată. Consternarea umplu Universul. Întreruperea comuniunii între Dumnezeu și Fiul Său a adus în curțile cerești o stare de lucruri care nu poate fi descrisă de limba omească. Dumnezeu S-a ascuns de Mîntuitorul atunci cînd El a bătut ultimele resturi din cupa miniei. La început Satana a căutat să ridice o barieră între Tatăl și Fiul. Dar eforturile sale n-au făcut decît să dovedească unirea lor indestructibilă. Cu privire la despărțirea apa-

(Continuare în pag. 20-a)

Probabil că cel mai bine cunoscut verset din Biblie este Ioan 3,16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viața veșnică”.

Toți cunoaștem cum Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământul acesta, a trăit în mijlocul oamenilor ca fiind cel mai milostiv om văzut în lume vreodată, cum încă în floarea vârstei Sale a murit de o moarte teribilă, ca apoi să învieze dintre cei morți și să se întoarcă la Tatăl Său ceresc. Dar pentru care motiv a făcut El toate acestea? De ce a venit Isus într-un chip omenesc? De ce a trebuit El să moară?

Dacă am fi fost noi în locul lui Dumnezeu în Eden, în acea zi în care Adam și Eva au păcătuit, oare cum am fi procedat cu ei? Nu cumva i-am fi iertat ca apoi să le oferim cel puțin încă o ocazie de a mai rămâne în Paradis? Părinții fac acest lucru în fiecare zi pentru copiii lor neascultători. Dacă Dumnezeu este iubire de ce Adam a fost îndepărtat chiar la prima sa abatere?

Un răspuns greșit la această întrebare poate afecta în mod serios atitudinea cuiva față de Dumnezeu sau practica religiei cuiva.

Unii cred că Dumnezeu a fost mult timp supărat pe pământeni, nevoind în consecință să ierte și să binecuvinteze ființele Sale rătăcite. Timp de câteva mii de ani oamenii au adus jertfe — uneori chiar și pe propriii lor copii — pentru a putea intra în grația dumnezeilor lor ofensați. Chiar în lumea creștină sînt unii care învață că dacă n-ar fi existat o mijlocire continuă, Dumnezeu nu ar fi avut iubire în inima Sa pentru a mințui pe păcătoși.

Dar este nevoie ca noi să facem ceva pentru a determina pe Dumnezeu să ne iubească?

Nimic nu este accentuat atât de mult în Scripturi ca faptul că Dumnezeu a iubit întotdeauna chiar pe cei mai neascultători fii ai Săi. Atunci cînd El a zis: „În ziua în care veți mîncă din el, veți muri negreșit,” Dumnezeu n-a rostit nici o amenințare arbitrară. În dragoste pentru ființele Sale create, Tatăl avertiza numai, asupra consecințelor răzvrătirii.

Păcatul schimbă așa de mult pe păcătos încît, iremediabil, totul rezultă în moarte. Despărțit de Izvorul vieții, el va muri negreșit. Deci, în afara armoniei cu Creatorul său, el nu poate suporta slava prezenței Sale. Chiar și Moise a fost avertizat că nu ar putea vedea slava lui Dumnezeu și totuși să mai trăiască (Exod. 33,18—23).

„Nu există nici o hotărîre arbitrară din partea lui Dumnezeu care să excludă pe cei păcătoși din ceruri. Ei sînt respinși prin propria lor respingere... Slava lui Dumnezeu ar fi pentru ei un foc nimicitor” (S.C. 18).

În ce fel ar putea totuși Dumnezeu să mintuiască pe păcătoși?

Răstignirea lui Isus a fost cu adevărat necesară?

Cum ar putea El să Se apropie de ei pentru a-i întoarce de la răzvrătire? O simplă rugăciune de iertare, nu va restabili niciodată paguba adusă. În ce fel ar putea Dumnezeu să clarifice adevărul cu privire la Sine pentru ca păcătoșii să poată ajunge a-L iubi din nou și în felul acesta să fie vindecați?

Răspunsul lui Dumnezeu a fost că a trimis pe Fiul Său în chip omenesc. Să cităm din nou cuvintele servei Domnului: „Hristos, Lumina Lumii, Și-a ascuns orbitoarea splendoare a divinității Sale și a venit să trăiască printre oameni — ca om — ca ei să poată cunoaște pe Creatorul lor, fără să fie nimicii”.

Atunci cînd Adam și Eva s-au dovedit neascultători, au arătat mai multă credință în minunțiile șarpelui decît în Acela care îi adusese la viață. Cum putea Dumnezeu să-Și asigure din nou loialitatea lor? Dragostea și încrederea nu pot fi produse prin forță. Numai prin iubire se poate naște iubirea.

Prin viața pe care a trăit-o și prin moartea de care a murit, Isus a descoperit foarte mult din bunăvoința și răbdarea lui Dumnezeu, care conduce pe mulți la pocăință (Rom. 2,4). „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întîi” (1 Ioan 4,19). Deci nu este vorba de nici un fel de arbitraj sau impunere; totul fiind lucrat prin adevăr și dragoste divină.

Întregul Univers a fost martor cînd Dumnezeu a iertat pe Adam și Eva, acordîndu-le și timp pentru reabilitare. El le spusese: „În ziua în care veți mîncă din el, veți muri negreșit”.

„Hotărît că nu veți muri”, L-a contrazis șarpele. „Cu alte cuvinte — a lăsat să fie subînțeles — este cu desăvîrșire sigur; de fapt este extrem de folositor să mînci din fructele acestui pom. Dumnezeu v-a mințit și este nedemn pentru încrederea și adorarea ce-I datați”.

Dacă Dumnezeu ar fi îngăduit lui Adam și Evei să vadă întototul și imediat consecințele firești ale neascultării lor, adevărul propriilor Sale cuvinte, ar fi fost pe deplin demonstrat, iar falsitatea lui Satana ar fi fost fără îndoială demascată. Dar „Domnul... are o îndelungă răbdare și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). În locul morții, El a oferit o altă șansă de viață veșnică! El a păstrat îndurător viața păcătosului ca acesta să poată avea privilegiul a înțelege natura dezamăgirii și să se întoarcă din nou către adevăr.

Ce mare risc și-a asumat Dumnezeu de a fi greșit înțeles! Toate ființele Sale create sînt libere să hotărască dacă merită să-și pună încrederea lor în Dumnezeu, sau să accepte acuzațiile lui Satana pline de tiranie și înșelăciune. Deja arhîmăgitorul a convins mai mult de o treime din îngerii cerului să treacă de partea sa, împotriva lui Dumnezeu.

Chiar și bunăvoința lui Dumnezeu de a ierta a fost prezentată ca fiind o dovadă a unei „duplicități” divine. „Hotărât că nu veți muri”, a susținut Satana. Adică, urmarea păcatului nu va fi nicidecum

El a dorit să arate cât de infinit de iubitor este Tatăl în felul acesta tratând pe fiecare cu cea mai deosebită amabilitate și înțelegere deși adesea era respins și insultat în schimb. Odată ucenicii au cerut lui

dă sufletele oamenilor, ci să le mintuiască.” (Luca 9,56).

Isus a dorit să arate cum fiecare amănunt al vieții noastre este cuprins în grija Tatălui. Atunci când El întâlnea pe cei care erau flămânzi, îi hrănea. Când bolnavii veneau la El, îi vindeca. Într-o zi, fiind prezent la mormântul unuia dintre prietenii Săi, plîngea.

Toate acestea ne conduc la suprema demonstrație a ceea ce este Dumnezeu.

În seara zilei de joi, dinaintea patimilor, Isus a fost prins. El a fost judecat ilegal, acuzat în mod neadevărat, insultat în mod grosolan. Dar niciodată nu S-a enervat, pentru că așa este Dumnezeu. De două ori a fost bătut oribil și în toată noaptea aceea, n-a dormit și n-a mâncat nimic. S-a supărat

moartea. Cu siguranță că nu veți muri.

Și timp de câteva mii de ani s-a părut că Satana a avut dreptate. Dar Dumnezeu și-a păstrat răspunsul pe care trebuia să-l dea până urma să vină momentul cel mai favorabil.

În cele din urmă, în scurgerea timpului, Dumnezeu și-a dat co-virșitor răspunsul. El S-a jertfit pe Sine în Fiul Său.

Moartea de care El a murit, a fost cu mult mai mult decît o crucificare. „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5,21). Isus a suferit o moarte teribilă și a fost despărțit de Tatăl Său; inevitabilă urmare a păcatului. Aceasta a fost ceea ce L-a determinat ca să exclame în disperare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46).

Însăși dreptatea lui Dumnezeu fusese pusă la îndoială înaintea Universului. Avertizarea Sa că păcatul însemnează moarte, fusese ridiculizată în Eden. Dar aceasta trebuia să aibă o scadență. Moartea Domnului Hristos a demonstrat în mod luminos justetea lui Dumnezeu (Rom. 3,25-26). A fost arătat că Dumnezeu are dreptate în ceea ce spusese; El își câștigase pe deplin cauza atunci cînd și-a susținut-o (Rom. 3,4).

Pentru aceste motive — precum și pentru multe altele — singura cale de a readece pe păcătoși și să se spulbere învinuirile lui Satana, era ca însuși Dumnezeu să ia asupra-Si un chip omenesc, să trăiască și să moară după cum a făcut-o.

Îată deci, de ce în urmă cu aproape douăzeci de secole Dumnezeu — în persoana Fiului Său — S-a înveșmîntat într-un trup, în acela al unui copilăș. Și în timp ce Isus creștea atingînd tinerețea și bărbăția, trăind o viață de biruință, marile și unicul Său scop era să descopere adevărul cu privire la Dumnezeu.

El a dorit să arate cât de infinită este iubirea Tatălui și cât de mult ne-a iubit El pe toți, inclusiv copilășii. Ucenicii presupuneau că Mintuitorul era prea ocupat pentru a mai atenționa băieții și fetele. Dar El le-a spus: „Lăsați copilășii să vină la Mine și nu-i opriți” (Mat. 19,4).

Isus să poruncească foc din cer pentru a nimici pe aceia care respingeau dragostea Sa. Își inchipuiau că va fi plăcut lui Dumnezeu. Dar Fiul lui Dumnezeu le răspunse: „Fiul Omului a venit nu ca să piar-

Hristos, jertfa supremă

(Urmare din pag. 18-a)

rentă, E.G. White spune: „Această despărțire a puterilor divine nu se va mai întîmpla niciodată în veacurile veșnice” (7 BC/924).

Din nefericire însă, unii creștini gîndesc despre Calvar ca despre un eveniment istoric, care a avut loc într-o țară depărtată, cu mult timp înainte. Ei nu simt împreună cu suferințele actuale ale Mintuitorului. Sufletul sensibil al lui Hristos simte și astăzi aversiunea față de tentaculele crude ale păcatului, tot așa ca și atunci cînd plebea Ierusalimului L-a batjocorit și L-a pironit pe lemn. Cum poate un credincios care nu cunoaște suferințele amare ale lui Hristos să-L prezinte în puterea Ploii Tîrzii?

„Puțini sînt aceia care cugetă la suferințele pe care păcatul le-a provocat Creatorului nostru, deoarece suferința nu și-a avut începutul și nici sfîrșitul odată cu manifestarea ei în ființa Sa omenească. Crucea este o descoperire ce ni se face cu privire la durerea pe care a adus-o păcatul în inima lui Dumnezeu, încă de la primul lui început. Orice îndepărtare de dreptate, orice faptă de cruzime, orice lipsă a noastră de a atinge idealul Său, îi produce durere. Și totuși Dumnezeu le suportă pe toate” (Ed. 263—264).

Hristos pe cruce a fost mijlocul prin care mila și adevărul s-au întîlnit, iar dreptatea și pacea s-au sărutat. Acesta este mijlocul de a mișca inima și lumea. Ceea ce ne impresionează pe noi, în strădania de a primi pe Hristos și a rămîne

în dragostea Sa, va impresiona și pe alții. Dacă păstrăm privirea îndreptată asupra Golgotei, Duhul Sfînt va lucra pentru a aduce ființa noastră spirituală la asemănarea cu Hristos. Niciodată Duhul Sfînt nu lasă neajutorat acel suflet care privește la Isus. Dacă privirea este aștințită asupra lui Hristos, lucrarea Duhului nu încetează pînă ce sufletul nu se aseamănă cu chipul Său. În felul acesta Duhul Sfînt lucrează la proslăvirea lui Isus.

„Jertfa lui Hristos ca ispășire pentru păcat este marelă adevăr în jurul căruia gravitează toate celelalte adevăruri” (G.W./315).

Trebuie să avem o nouă descoperire a lui Hristos. Serva Domnului arată clar: „Dintre toți creștinii... Adventiștii de Ziua a Șaptea, trebuie să fie primii în a înălța pe Hristos” (Idem/152). Această taină minunată, intruparea lui Hristos împreună cu ispășirea pe care El a făcut-o în favoarea noastră, trebuie făcută cunoscut oricărui fiu și fiică a lui Adam. Nașterea miraculoasă a lui Hristos și moartea Sa înlocuitoare vor deveni atunci mai mult decît doar o parte a proclamării, care în puterea Ploii Tîrzii luminează pămîntul cu slava ei — ele vor deveni inima propulsatoare a întregii solii îngerești.

Cei cu voința consacrată, care privesc la Isus pînă ce devin plini de Duhul Său și care înțeleg în experiența lor însemnătatea întrupării și ispășirii, se vor împărtași cu siguranță de Ploaia Tîrzie.

Ca urmare a invitației Comunității Române A.Z.S. din New York și a fratelui Neal Wilson, noul președinte al Conferinței Generale A.Z.S., între 4 și 24 ianuarie 1979, am făcut o vizită în Statele Unite ale Americii. Pe o iarnă capricioasă, cu soare călduț pe alocuri cu zăpadă și vânturi tăioase în alte părți, am sosit pe aeroportul Kenedy din New York, unde pastorul Victor Diaconescu, cu multă amabilitate mă aștepta, spre a mă călăuzi prin labirintul (și la propriu și la figurat) al acestei mari metropole.

Întâlnirea cu mica dar caldă și activă Comunitate românească, a fost emoționată. Ne-am regăsit într-un colțișor de patrie, la mii de kilometri departe de ea. Bucuria revederii, a cunoașterii, bucuria rostirii Cuvîntului lui Dumnezeu în limba maternă, faptul că după alergarea trepidantă din cursul săptămînii, te regăsești într-o oază românească, plăcută, reconfortantă, este minunat. M-a impresionat strădania tuturor de a păstra „credința ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna“, de a păstra unitatea între dinșii și legătura lor cu patria, cu spiritul românesc.

De subliniat zelul lor și sacrificiile ce le fac pentru Evanghelie, pentru Hristos. Ne-am bucurat cu ocazia serviciilor divine și ne-am cunoscut mai bine în vizitele făcute în familii. Ne-am bucurat de dorința unanimă de a lucra pentru cauza Evangheliei, pentru dezvoltarea Comunității române, pentru păstrarea rînduieilor și a programului serviciilor divine din patrie, pentru păstrarea și cultivarea iubirii frățești, a unității și a graiului românesc. Ne-am bucurat pentru faptul că frații români din Jugoslavia, de pe Valea Timocului, care și-au păstrat limba, cu plăcutele ei caracteristici arhaice s-au alăturat comunității române, unde activează cu rivnă. Ca peste tot au și dinșii problemele lor, de aceea să ne rugăm Bunului Dumnezeu pentru ocrotirea și binecuvîntarea lor, pentru prezența Duhului Său cel Sfînt în viața și activitatea lor. Pastorul Diaconescu care deservește această Comunitate, împreună cu familiile fraților Constantinescu, Gavra și toți ceilalți, cu emoție în suflet au transmis bisericii A.Z.S. din patrie salutul lor, dragostea lor. Ne revine datoria să-i ajutăm

Din viața Bisericii

pe acești scumpi frați ai noștri, fiind o părticică din biserica română, care dau mărturie despre Hristos și mîntuirea Lui în acest oraș în care, practic, sînt reprezentate toate națiunile pămîntului.

Între 8 și 12 ianuarie am făcut, împreună cu pastorul Victor Diaconescu, o vizită la Conferința Generală. Aici am avut bucuria să fiu primit de fratele Neal Wilson, noul președinte al Conferinței Generale, cu care avusesem o binecuvîntată întîlnire în luna noiembrie 1978, cu ocazia Comitetului Diviziunii Euro-Africa. Bărbat temător de Dumnezeu, eficient și cu o vastă experiență, se bucură de sprijinul și simpatia unanimă.

Marți 9 ianuarie am fost invitat de fr. N. Wilson să particip la o ședință a Comitetului Executiv al Conferinței Generale. Aici, după ce fr. Wilson rostește cîteva cuvinte pline de căldură și apreciere față de lucrarea Adventă din țara noastră și despre spiritul bun de colaborare între Autoritățile de Stat și Cultul A.Z.S. din România, mă invită a lua cuvîntul. Cu bucurie, am înfățișat activitatea Bisericii noastre și am arătat modul în care ne desfășurăm, nestingheriți, viața și activitatea noastră în cadrul legal, creat de statul nostru socialist. Apoi toți cei prezenți, care ascultaseră conferințele cu proiecții ale fraților Delafield și Gordon despre vizita lor în România, cum și raportul fratelui Pierson despre vizitele lui la noi, au pus o serie de întrebări, pe marginea celor prezentate. A fost o atmosferă plăcută și m-am bucurat pentru faptul că lucrarea noastră din România este bine cunoscută și apreciată.

În continuare fr. Wilson m-a invitat a participa la o serie de comitete ce aveau loc în acele zile. Astfel pe 9 ian. 1979, am participat la lucrările Comitetului American pentru Sănătate (North American Health Services Board). Pe ziua de 10 ian. 1979 am participat la lucrările Comitetului pentru învățămîntul Superior A.Z.S. (Board of Higher Education). Și cu această ocazie, fr. N. Wilson, a făcut o scurtă introducere de prezentare, după care am fost invitat să mă adresez participanților la aceste lucrări.

Într-o atmosferă plăcută și interesată în a cunoaște cît mai mult din viața și activitatea Bisericii A.Z.S. din România, am prezentat tabloul comunităților noastre, simțămintele ce ne animă și activitatea Seminarului nostru, preocuparea noastră pentru pregătirea cadrelor și înțelegerea de care ne bucurăm, în această lucrare, din partea Autorităților de Stat.

În calitate de membru al Comitetului Conferinței Generale, joi 11 ianuarie 1979, am participat, pentru prima dată, la lucrările lui.

Fr. W. J. Hackett, vice-președinte al Conferinței Generale care conducea lucrările, m-a invitat să adresez celor prezenți un cuvînt. A fost privilegiul meu de a prezenta acestui Comitet realitățile vieții noastre bisericesti. Frații Burbank, Delafield, Gordon care ne-au cunoscut țara și biserica, au fost cei care au dat mărturie despre realitatea celor relatate de mine. Toți frații prin ridicare de mîini, m-au rugat să transmit frățietății advente din România, salutul și dragostea lor. Printre cele patruzeci și ceva de puncte de pe agenda

Comitetului a fost și alegerea unui vice-președinte al Conferinței Generale și președinte al Diviziunii Nord Americane, în locul fratelui Neal Wilson. După o matură chibzuință în acest post a fost ales fratele Breadford, un frate de culoare.

Este minunat de reținut faptul că în orice Comitet, la orice nivel în Biserica noastră, se observă aceleași reguli. Cind Duhul lui Dumnezeu este lăsat să lucreze, hotărârile sînt spre slava Sa și prosperitatea bisericii. Cu mult interes am vizitat apoi marea tipografie „Review and Herald Publishing Ass”. Fr. Ted Lews care acum doi ani ne-a vizitat țara, ne-a condus cu multă amabilitate prin toate secțiile și ne-a prezentat activitatea acestei mari tipografii. Soția sa, nepoata fratelui Sam Aldea, în ziua în care am plecat, s-a îmbrăcat într-un frumos costum național românesc, în cinstea noastră. Frații Gordon și Delafield ne-au prezentat activitatea instituției „Ellen G. White Estate” manuscrisele lucrărilor servei Domnului și am cunoscut pe fr. Artur White, nepot al servei Domnului care lucrează aici.

Împreună cu fr. H. Burbank și Ted Lews am vizitat diferite departamente ale Conferinței Generale cum ar fi: Școala de Sabat, Activitatea Laică, Temperanță, unde l-am întîlnit pe fratele Steed, cunoscut de către unii dintre noi din vizitele ce ne-a făcut, Departamentul de Ajutor în caz de calamități, condus de fr. Burbank, și care a simțit cu țara noastră în urma cutremurului din 1977, a cărei soție este româncă, din familia fr. Greavu, etc. Ne-am despărțit cu convingerea fermă că Dumnezeu este Cel care conduce această Biserică, iar unitatea frățească este una din caracteristicile binecuvîntate ale Bisericii Advente.

Cu această ocazie am vizitat de asemenea Universitatea Andrews, unde am avut bucuria să mă întîlnesc cu fr. Paul Copiz, profesor, care este originar din Sinaia și care va veni în Europa, ca director al Departamentului Educației de la Diviziunea A.Z.S. Euro-Africa, cum și cu fratele Greg Constantine, președintele Institutului de Artă al Universității Andrews, care anul trecut a avut și în București o expoziție. Cum era și firesc, am întîlnit și pe fratele Mihai Popa care de anul trecut studiază aici. În decembrie 1978 și-a terminat examenul pentru Master of Arts în Religie și acum și-a început studiile pentru Doctorat.

La întoarcerea spre New York și patrie, în Detroit, am fost oaspetele fratelui Daniel Pascu, care cîntă în corul Filarmonicii din Detroit și care m-a însoțit în acest mare oraș. Vizitînd cartierul Dear-

born din Detroit, mi-am amintit de Comunitatea Română care a fost aici, și am regretat că cei care au fost chemați s-o păstorească, n-au rămas la chemarea ce le-a fost adresată. Aici am întîlnit pe sora Stroia, o veritabilă creștină, o mamă în Israel care ca și mine, regretă mult această situație, dar care slujea lui Dumnezeu și aproapei lui cu toată inima și puterea de care este capabilă.

Întorcîndu-mă în patrie, am fost bucurat pentru ocazia ce am avut-o de a mă întîlni cu frații noștri, de a fi în mijlocul Comunității Române sau cu grupele de frați români, și am mulțumit lui Dumnezeu pentru ei. Să ne rugăm cerului pentru binecuvîntarea lor și să facem tot ceea ce este posibil pentru a-i ajuta să-și păstreze credința, unitatea, limba și bunele legături cu patria, cu biserica adventă din România.

D. Popa

Notă

Persoane care nu urmăresc nici respectarea adevărului și nici binele bisericii, au lansat ideea că retragerea fr. H. Pierson s-ar fi datorat unor probleme dificile existente în Biserică. Cei ce fac acest lucru sînt în solda vrăjmașului sufletelor noastre. Fr. Pierson a fost determinat de starea șubredă a sănătății sale să se retragă. Cine l-a cunoscut știe foarte bine că dînsul n-a fost omul care să nu stea în fața problemelor. Nu este ușor să porți povara unei lucrări așa de mare. La orice nivel ar fi acest lucru, această responsabilitate consumă, și am face mai bine să ne rugăm pentru cei ce stau ca conducători în Biserică și să nu fim niciodată dispuși a trage la carul celor ce denigrează biserica, organizația și pe slujitorii Săi.

Răstignirea lui Isus a fost cu adevărat necesară?

(Urmare din pag. 20-a)

El pentru toate acestea? Nici măcar pentru o clipă, pentru că așa este Dumnezeu.

L-au lovit, peste capul Său rănit și făceau aluzii josnice la nașterea Sa socotînd-o ilegitimă. Unul din mulțime L-a scuipat în față. Și-a pierdut cumva El răbdarea? A devenit minios pe chinătorii Săi? Nicidcum, pentru că așa este Dumnezeu.

Chiar și atunci cînd afirma pe lemnul crucii suferind durerile răstignirii și batjocurile acelor care care venise să-i mintuiască, trecînd chiar și prin nespusa agonie a despărțirii de Tatăl Său, El S-a rugat: „Tată, iartă-i; căci nu știu ce fac” (Luca 23.24).

Acesta este Dumnezeul nostru. Și Tatăl este tot așa de iubitor și iertător ca Fiul Său. Căci însuși Isus a spus: „Acela care M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9)

Timp de șase mii de ani, Dumnezeu a lucrat să ne recîștige, să ne convingă a-L iubi așa cum și El ne-a iubit. De-a lungul acestor ani ne-a ascuns îndurător de slava prezenței Sale ca să putem avea timp să-L cunoaștem mai bine.

„Printr-o viață de răzvrătire, Satana, împreună cu toți aceia care s-au unit cu el, îi va situa atît de departe de armonia cu Dumnezeu, încît însăși prezența Sa va fi pentru ei un foc mistuitor...” (D.A. 764).

Aceasta ne trimite din nou la textul din Ioan 3.16.

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea”. El nu este mîniat pe noi chiar dacă sîntem păcătoși.

„Că a dat pe singurul Său Fiu”. El L-a dat pentru totdeauna ca o veșnică dovadă a dragostei Sale, ca o continuă amintire de ceea ce este dispus să facă pentru a restatornici pe păcătoși.

„Ca oricine crede în El”. Aceasta cuprinde cu alte cuvinte pe toți aceia care primesc adevărul despre Dumnezeu descoperit în Hristos și sînt readuși astfel înapoi la credință și dragoste.

„Să nu piară”. Adică să nu fie mistuiți de slava prezenței Sale.

„Ci să aibă viața veșnică”. În ciuda răzvrătirii noastre și a tot ceea ce a trebuit să-L coste, Dumnezeu dorește ca noi să fim cu El în veșnicie.

Ne-am putea noi aștepta să fim tratați mai generos? Tot ceea ce cere Dumnezeu de la noi este ca noi să-L iubim suficient de mult, pentru a fi dispuși să facem voia Sa, fiind astfel pregătiți să trăim în prezența Sa.

Sîntem noi gata a face toate acestea pentru slava Sa și mintuirea noastră a tuturor?

Octavian Coconcea
Secretar de Redacție

Întrebări

și

Răspunsuri

Transmutarea lui Enoh

După cum știm Enoh nu a murit deoarece a fost răpit la cer. Cum armonizăm aceasta cu Geneza 5,23: „Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șazeci și cinci de ani”, apoi cu Evr. 11, unde după ce este amintit și Enoh, se spune că „toți aceștia au murit”?

Capitolul unsprezece din Evrei, enumeră o serie de bărbați din vechime care au fost deosebiți pentru credința lor. Versetul 5 zice: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea”. Experiența transmutării sale fără să vadă moartea, ar trebui să fie înțeleasă ca o excepție la afirmația generală din versetul 13: „toți aceștia au murit”. Altfel ar fi o contradicție.

Un alt amănunt pe care să-l reținem este că în Gen. 5,23, după numele lui Enoh, nu găsim scris: „apoi a murit”, așa cum găsim după fiecare din patriarhii menționați în acest capitol. „Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani”, ceea ce însemnează toate zilele pe care le-a trăit pe acest pământ. „Căci Dumnezeu l-a luat.” (vers. 24), însemnează că Dumnezeu l-a luat la Sine. Expresiile „căci Dumnezeu l-a luat”, și „mutat ca să nu vadă moartea”, sînt echivalente. Aceasta este exprimat de fapt în Evr. 11,5: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl, mutase”. O altă traducere redă astfel acest verset: „Prin credință Enoh a fost ridicat astfel ca să nu vadă moartea: și n-a mai fost găsit pentru că Dumnezeu îl luase”. Trad. Phillips spune: „Din cauza credinței sale, Enoh a fost luat în lumea cea veșnică, fără să experimenteze moartea. El a dispărut din această lume, pentru că Dumnezeu îl luase”.

Unii cred că Enoh a fost scutit de moarte și că trebuie să înțelegem ca fiind moartea a doua, care este încă în viitor (vezi Apoc. 20, 6.14). O astfel de părere face ca transmutarea lui Enoh să însemne că el a murit de prima moarte, aceeași cu a celorlalți patriarhi, iar acum așteaptă prima înviere. Totuși, referirile Bibliei la Enoh, clarifică faptul că experiența sa a fost cu totul diferită de aceea a altor bărbați ai credinței dinainte sau după timpul său. Nu ar fi fost altminteri nici un fel de mențiune cum că Enoh a fost mutat fără să vadă moartea dacă el ar fi avut aceeași moarte ca a celorlalți. Experiența sa n-ar fi avut nici o diferență de aceea a tatălui său Jared sau de aceea a fiului său Metusalah, despre care în final s-a spus: „apoi a murit”. Aceasta se referă la „prima moarte”, care este obișnuită pentru cea mai mare parte a lumii, atât drepti cât și nedrepți. Această primă moarte este aceea pe care Enoh n-a văzut-o și bineînțeles el fiind scutit de cea de a doua moarte.

Se mai susține, cu textul din Ioan 3,13, că Enoh n-a putut să fie luat la cer atunci cînd a fost mutat. Acelea însă au fost cuvintele Domnului Hristos spuse lui Nicodem. Cele două versete precedente ne vor lumina înțelesul lor: „Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut și voi nu primiți mărturisirea noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pămîntești și nu credeți cum veți crede cînd vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” În continuare a adăugat: „Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorît din cer, adică Fiul omului, care este în cer”.

Isus dorea ca Nicodem să înțeleagă că El venea din ceruri și că putea să mărturisească despre ceea ce văzuse acolo. Nici un om nu se

urcase la ceruri pentru a obține cunoștințe în ce privește „lucrurile cerești” ca apoi să se înapoieze, pe pământ și să o facă cunoscut lumii. Isus a adus cunoștința „lucurilor cerești” pe pământ, atunci cînd a venit din ceruri. Enoh, Moise și Ilie s-au urcat la ceruri, dar nu s-au mai înapoiat ca să relateze ce au văzut acolo. Cu o altă ocazie, după discuția lui Isus cu Nicodem, Moise și Ilie au venit din ceruri ca să vorbească cu Isus și trei dintre ucenicii Săi i-au auzit vorbind pe muntele schimbării la față. (Mat. 17,1—9).

Cel mai mic în Împărăția Cerurilor

Atunci cînd Isus a spus că „oricine va strica una din cele mai mici porunci”, va fi cel mai mic în Împărăția Sa, a subînțeles cumva o permisiune a păcătoșilor în ceruri?

Nu ne putem închipui că cineva care citește în context ceea ce Domnul Hristos a spus, va ajunge la o astfel de concluzie așa cum se sugerează în întrebarea de mai sus. Cuvintele Sale au fost următoarele: „Căci adevărat vă spun, cită vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile. Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa va fi chemat cel mai mic în Împărăția Cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor” (Mat. 5,18—19).

Dacă nici o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, nu va trece, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile, cu greu ar fi posibil ca chiar o poruncă să poată fi ștearsă din ea, oricît de mică ar putea părea aceasta în aprecierea cuiva. Și cine ar putea să spună care poruncă este „mai mică”? Dacă Isus nu ne-a spus-o, este mult mai bine pentru noi să nu ne asumăm răspunderea de a încerca s-o facem.

Iota este cea mai mică literă din alfabetul grecesc (iota) și este în același timp corespunzătoare cu cea mai mică literă din alfabetul ebraic (jod). O frîntură de slovă, este un semn care deosebește literele care au aceeași asemănare. În alfabetul ebraic există un număr de litere care par a fi la fel, afarî de cazul că una poate avea un colț rotunjit în loc de unul patrat. Confuzia unei astfel de litere cu alta, va schimba

atit înțelesul cit și sensul propoziției. Și în limba noastră pot apărea astfel de situații atunci când nu se respectă micile semne pe care le punem deasupra unor litere specifice limbii române.

Problema implică însă o delibereată și continuă indiferență față de vreuna dintre porunci sub pretextul că este prea neînsemnată și nu constituie o călcare de Lege sub puterea ispitei pentru care cineva ar trebui să caute imediat iertarea. Unii ar fi probabil dispuși de a accepta poziția „cea mai mică” din cererile lor căi ignorând în același timp poruncile care se opun înclinațiilor lor. Și și-ar putea motiva comportarea susținând că vreuna din porunci care interzice păcatul lor favorit, este de prea mică însemnatate. Natura omenescă de fapt, minimalizează întotdeauna propria greșală. De asemenea este implicată și răspunderea inevitabilă de a învăța pe alții să nu păzească poruncile. Exemplul rău al unui greșit, influențează pe toți din jurul său.

Comentariul apostolilor în privința aceasta, se găsește în Epistola lui Iacob 2,10—11: „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvești”, a zis și „să nu ucizi”. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii”. Latura sensibilă a problemei este că acela care calcă una dintre poruncile Legii, se situează în opoziție cu Dătătorul Legii, însuși Autorul poruncilor. „Spărtura făcută în oricare din poruncile Legii este o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu care a dat-o; și tot așa este și răzvrătirea împotriva întregii Legi” (I.B. vol. 12, p. 38).

Păcatul este călcarea Legii (I Ioan 3,4). Dacă cineva calcă una dintre porunci sau pe toate, se află sub condamnarea Legii. Neascultarea, chiar în cel mai mic amănunt al ei, înlătură barierele morale care îl protejează de asalturile ispititorului pe de o parte; iar pe de alta, vor urma în mod natural și alte abateri.

Dumnezeu cere o ascultare desăvirșită și nu una parțială. Noi nu trebuie să alegem anumite părți din Lege pe care să le păzim și care să convină capriciilor sau poftelor noastre, în timp ce neglijăm pe altele. Orice păcat aduce moartea; nu toate păcatele însă, sint egale ca fapte, dar toate trădează în același fel o stare de îndepărtare de Dumnezeu. El este Acela care a dat întreaga Lege; de aceea cei care calcă voia Sa doar într-o singură poruncă, o calcă pe toată. Legea și Autorul ei, formează o unitate desăvirșită.

Călcând doar una dintre poruncile lui Dumnezeu, noi dovedim de fapt dispreț pentru El, și declarăm public că respingem autoritatea Sa vădită în toate poruncile Sale. De aceea, concluzia noastră este că Domnul Hristos nu a deschis nicidcum păcătoșilor, porțile cerului, desigur doar cu excepția acelor păcătoși care prin harul Său și-au părășit păcatele născându-se din nou, adică pocăindu-se și trăind în perfectă ascultare de Dumnezeu.

Redacția

Sfârșit de cale

Fratele Oană Ionel, prezbiter al comunității Posești, județul Prahova, a fost chemat de Domnul la odihnă pe data de 24 octombrie 1978, în vîrstă de 49 de ani. A slujit cu sinceritate și devotament Biserica avînd o bună influență și reputație atît în mijlocul nostru cît și în societate. Profund încrezător în făgăduințele sigure ale lui Dumnezeu sfîrșește drumul

credinței sale încă în plină activitate, ferm convins în cuvîntul Aceuia care a zis: „Mă duc să vă pregătesc un loc”. Asigurările mîngîierilor divine au fost rostite de pastorii Faluvegy Dezideriu, consilier la Conferința București și Sibianu Petre, pastorul districtului.

Redacția

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P. O. Box, 136-137, telex 11.226, București, strada 13 Decembrie nr. 3.

Avînd în vedere hotărîrea Comitetului Uniunii A.Z.S. din țara noastră privind înființarea unui patrimoniu arhivistice istoric, rugăm pe toți aceia care posedă documente de orice fel, inclusiv fotografii sau tipărituri de o însemnatate istorică, să ni le trimită fie în original, fie în copie (fotografii) ca să se poată alcătui acest patrimoniu arhivistice de mare însemnatate pentru noi.

Redacția

„Esența credinței noastre constă în ceea ce era și în ceea ce făcea Domnul Isus Hristos și nu numai în ceea ce învăța El“.

„Este imposibil a reduce creștinismul numai la un sistem de principii morale“.

„Atîrnînd pe cruce Hristos era Evanghelia... sigiliul cerului a fost pus pe ispășirea lui Hristos... Legea și Profeții anticipează crucea... Noul Testament o interpretează“...

„Există un mare adevăr central - Hristos... și El răstignit -“

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

Redactor

Dumitru Popa